

VETERAN'S DAY

65 centů

TELEFONY:
(708) 749-1891
(708) 749-1898

6426 WEST
CERMAK ROAD
BERWYN, IL.
60402

(USPS 092670)

DENNÍ HLASATEL

THE OLDEST CZECHOSLOVAK DAILY NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

Czechoslovak Daily Herald

VOL. CI

SECOND CLASS
POSTAGE PAID AT
BERWYN, ILLINOIS

Established 1891

STŘEDA 11. LISTOPADU 1992 - Čís. 25

WEDNESDAY NOVEMBER 11, 1992

■ SAN DIEGO, Ca.

Hlavní regulátor institucí Savings and Loan podal rezignaci po 2 a půl letech předsednictví nad bezpříkladným zavíráním více než 700 institucí. Timothy Ryan oznámil, že odejde 4. prosince z úřadu ředitele Office of Thrift Supervision, Department of Treasury. Když ho president Bush vybral v dubnu 1990, ozývaly se námitky, že jeho pozadí je v pracovním a pensijním právu a ne ve finančních institucích. Ale dostalo se mu uznání za to, že energicky stíhal nejen dřívější exekutivy zbankrotovaných spořitelien, ale i právníky a účetní, kteří jim radili.

Ryan je druhý finanční státní úředník, který odchází po prohře presidenta Bushe minulý týden. Zástupce sekretáře finanční správy David Mulford, architekt mezinárodní hospodářské politiky administrace, oznámil svou resignaci dva dny po volbách.

UTEČENCI RUSKÉ VÁLKY

Ingušské dítě pije horkou vodu po 12-ti mílovém nočním cestování přes hory jižního Ruska, aby utekli před etnickou válkou mezi ingušskými a osetskými lidmi. Tisíce Ingušanů muselo uprchnout ze svých domovů v Caucasus, v oblasti Severní Osetie.

Z tajného sjezdu osvobozených budovatelů (Hlavní projev utajeného tajemníka)

Jára Meců

Dámy a pánové, vážení hosté, milí osvobodenci!

Vítám vás co nejsrdčněji na našem prvním sjezdu osvobozených budovatelů, kterým zahajujeme novou budovatelskou éru světlých zítřků. V době, kdy tolik našich počtvrté osvobozených občanů trpí ztrátou paměti, bibství nebo užitečným idiotismem, jsme to my, příslušníci včerejšího zdravého jádra strany a dnešního ještě zdravějšího jádra demokracie, kdo řídí, usměrňuje a znovu ovládá život společnosti. Kdo jiný, dámy a pánové, kdo jiný než my poúnoroví houževnatí budovatelé lidové demokracie Klementa Gottwalda a jeho sovětských poradců, kdo jiný než my budovatelé Československé socialistické republiky Antonína Novotného a Leonida Brežněva, kdo jiný než my budovatelé socialismu s lidskou tvář i bez tváře, socialismu reálného i normalizovaného by měl dnes držet kormidlo do nové nejtěšnější budoucnosti?! Cožpak jsme hned od počátku, hned od vítězného února 1948 právě my nemluvili o světlém zítřku? O vítězství nad domácí reakcí, rozvrátníky a přísluhovači

Pokračování na str. 5

Řešení — oddělení Slovenska

dr. A.K.S.

21. října 1992, Hradec Králové — Se smutkem v srdci a váhavostí v mysli sleduji počátek rozpadu Československa, které vzniklo v roce 1918 jako počátek vytvoření Slovanské konfederace o čemž pojednávali rozsáhlé studie již od roku 1888.

Srdce Čechů a Slováků ztvrdla zkušenostmi posledních 55 let. Jejich mysl byla zatemněna morálním úpadkem za zločinecké nadvlády nacismu a komunismu. V době, kdy mělo začít hojení morálních ran, prospěcháři byli připraveni těžit ze vzájemného obviňování na místo solidní spolupráce vedoucí k přebudování bolševiky zrušeného státu. Proto není divu, že lid se štěpí na nějakých 160 politických stran a nakonec lid je úspěšně manipulován k vzájemné necitelnosti jednoho vůči druhému. Výsledkem je napovrch racionální a logické rozdělení národa

Pokračování na str. 5

VLÁDA VE VLASTNICTVÍ ZLOČINU

Tragedie Evropy a tím i naše začala v době, kdy si muži nechali odejmout kordy. Pak už mohli přijít funkcionáři všeho druhu, chátara, obchodníci s čímkoli, protože čest, hrdost, důstojnost a víry ztratily možnost obrany. Tehdy započal úpadek mužnosti a civilizace se začala hroutit do bezmocnosti. Muži zdegenerovali, ženy a děti ztratily ochranu, budoucnost se proměnila ve strach a bezvýchodnost.

Lichváři a obchodníci se stali diktátory lidských osudů. Lidé byli dovedeni k tomu, že se klaní před oltáři soukromého obchodu a průmyslu. Manažéři, organisátoři a funkcionáři jsou považováni za věšce, vědátory a genie, za hrdiny konající velké činy, za státníky — a to všechno vtěleno do jedné osoby. Největším obchodem současnosti je zločin. Lidé vědí, že jsou ohroženi organisovaným zločinem, který pracuje v měřítku, nad nímž se hrozí celý svět. Vědí také, že nezvládnou — li toto zlo, zmocní se ono vlády nad nimi. Byla už zavedena instituce vydrání zločineckým podsvětím, které se kryje politickými stranami, vládami a parlamenty, bursami, bankami, akciovými společnostmi a komedianty. Prosperita národa je nezhoubněji ničena právě takovou skrytou formou zločinu. Dosud nikdy v našich dějinách nebyla naše vláda tak dokonale spojena v jeden celek s obchodním podnikáním zločinu, jako nyní. Je v obchodním slova smyslu dynamická a na rozdíl

Pokračování na str. 3

PŘEDPOKLAD

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Základním předpokladem stability čehokoliv bylo odjakživa vyrovnání rovnováhy. Platí to nejenom ve fyzice, ale i v životě, politice, zkrátka všude!

Nerovnováha mezi nesvobodu a neomezenou mocí, po tolik desetiletí uměle udržovaná bolševickým režimem, nebyla u nás nikdy vyrovnána! To, co se zdálo zprvu tím vyrovnávacím závažím, OBČANSKÉ FORUM, se zakrátko ukázalo být jen další podpěrou, udržující labilitu bolševické moci. Jak dým se rozplynula jeho vyhlašovaná revolučnost. Před nechápající občany, kterých se zpočátku za OF postavilo tolik, že to až bylo neuvěřitelné, padala jedna dohoda, plná kompromisů, dojednaná s komunisty, za druhou. Namísto důsledného zásahu proti ideologii bolševismu a jejím komunistickým nositelům, kteří po léta ničili životy a morálku celého národa, zahalilo OF vše důkladnou kouřovou clonou. Bolševici, kteří vždy byli jen menšinou a opírali svoji moc jen o váhu

Pokračování na str. 2

■ Československo

V neděli 8. listopadu 1992 zemřel Alexander Dubček po těžkém zranění, ke kterému došlo 1. září 1992 při autonehodě.

■ BERLÍN, Německo

Volání po akci proti násilnostem pravice inspirovalo 350.000 občanů, aby se shromáždili v neděli v hlavním městě. Ale den byl narušen radikálními levičáky, kteří házeli kameny a vejce na kancléře Helmuta Kohla a presidenta Richarda von Weisaeckera.

Největší demonstrace od sjednocení Německa před dvěma lety byla většinou klidná, dokud se k masám nepřipojili vrchní vůdcové Německa, kteří přišli z opačných směrů a setkali se na obrovském shromáždění na Lustgarten plaze v bývalém Východním Německu.

Národ viděl na televizi, jak asi tučet policistů a dva pomocníci s deštníky chránili Weisaeckera před deštěm předmětů, vrhaných na něj levicovými radikály, když mluvil k moři lidu

Předtím musela policie kancléře H. Kohla rychle odvést z průvodu, když na něj ze zástupu byly vrhány nadávky, vejce a kameny. Žádný z vůdců zřejmě nebyl zasažen.

Kohl vinil lůzu pravicového a levicového křídla z rušení demonstrace. Avšak berlínská policie řekla, že rušení bylo dílem anarchistů daleké levice, kteří nechtějí nic jiného než "zaniknutí Německa".

Tyto malé, dobře organizované skupiny s černými kapucemi a arabskými šálami, se často snaží rušit oficiální vládní funkce.

Shromáždění se konalo den po 54. výročí Kristallnacht — Křišťálové noci — pohrom, které zanechaly ulice pokryté sklem rozbitých vitrin židovských obchodů; konalo se také den před třetím výročím zbořením Berlínské zdi, které vedlo k německému sjednocení a k návalu ohromujících nacionalistických násilností neonacistických skupin, a čím dál víc i jiných Němců.

Konservativní bavorský partner Kohlovy koalice, strana Křesťansko sociální unie, bojkotovala shromáždění a místo toho žádala, aby vláda "přítáhla" zákony o asylu a zastavila tak rekordní příliv uprchlíků. V tomto roce bylo již 1,600 pravicových útoků na cizince. Jednáct osob přišlo o život.

Starší ženě pomáhají z trucku francouzští UN ochránci míru v Karlovaci, v Chorvatsku. Více než 200 uprchlíků přijelo ve středu z okupovaných oblastí Bosny—Hercegoviny.

■ WASHINGTON

Vůdce senátní menšiny Bob Dole v neděli volal po vyšetřování žalobce v případě Iran—Contra, Lawrence Walshe a řekl, že prezident Bush by měl uvažovat o pardonování všech obžalovaných v tomto skandálu.

Republikánský senátor z Kansasu nazval úřadovnu Walshe "Demokratické pařeníště právníků—aktivistů". Dole řekl na programu CBS "Face the Nation", že by měl být ustanoven nestranný zvláštní žalobce z Departmentu spravedlnosti, aby určil, "jestli politika nehrála roli" v novém obvinění bývalého sekretáře obrany Caspara Weinbergera.

Walsh, republikán, byl generálním prokurátorem v Eisenhowerově administraci. Zapřel jakoukoliv politickou motivaci, a vyjevil Bushovu roli v jednání Reaganova Bílého domu o tzv. "arms—for hostages". Ukázal, že Bush byl přítomen na schůzi o této otázce 7. ledna 1986. President strávil poslední dny své kampaně vyhýbáním se otázkám o tomto skandálu.

PŘEDPOKLAD...

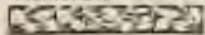
tanků a zbraní u nás rozmístěných sovětských vojsk, měli tak možnost včas skrýt vše, co by je kompromitovalo. Pod touto ochrannou clonou si OF s komunisty zahrálo "škatule, škatule, hejbejte se" a bylo to. Bleskově si vyměnili místa, ale tak, aby nikdo o nic nepřišel. Důkladně zkrátka "OF - čáci" podepřeli kolísající rameno vah, ve prospěch tak dlouho udržované převahy bolševiků.

Jen docela totální tupec může ještě dnes věřit tomu, že neexistovala dohoda mezi levicově nakaženým disentem a komunisty. Mylně lidé pokládali náš slavný disent za opozici proti bolševikům. Nebyl proti nim, byl s nimi! Vše to, co se sehrálo, bylo jen předem dohodnutou komedií, včas důkladně nastudovanou. Autorem scénáře byl pravděpodobně sám Václav Havel, pracující na základě námětu, který mu byl dán. Z celého disentu byl nejpovolanějším a tak nejposlušnějším zpracovatelem, opravňovaly jej k této práci i jeho hry, jejichž absurdita byla zadavatelům jistě dobře známa. Vše bylo dobře nastudováno, role byly předem obsazeny spolehlivou hereckou elitou a čekalo se jen na určení data premiéry. Na vhodnou příležitost. Tu poskytl 17. listopadu 1989 studenti na Národní třídě. Netušili, že se stali obětním beránkem, kterého disent spolu s komunisty potřeboval pro svoji premiéru. Že to bylo předem dobře nastudováno a zrežirováno, to dokazuje i rychlost, se kterou se OF po 17. listopadu zformovalo. Již třetí den mělo své koordinační centrum a celý aparát. A než se studenti a občané stačili vzpamatovat, probíhala mezi OF a vládnoucími komunistickými předáky vážná jednání o předání moci. Nebylo to zase nic jiného, než divadlo, protože ve skutečnosti dohody byly uzavřeny dávno před tím (přesně v květnu 1987, jak dokazuje dokument nazvaný "Prohlášení spolupráce").

Za necelé tři roky dokázali "OF - čáci", že většina z nich si v sobě nosí prokomunistickou krev, Václava HAVLA nevyjimaje. Dodnes dělají vše pro to, aby nikdo nemohl vyrovnat rovnováhu, aby nebyly mocenské pozice komunistické nomenklatury ničím narušeny. Je jasné, že jakékoliv snahy o posunutí rovnováhy k vyrovnanosti, našim dizidentům nevoní. Jim vyhovuje nerovnováha, skloněná ve prospěch jejich postkomunistických snah.

Dokud nebude rovnováha vyrovnána, potud se nemůže očekávat nějaké vytvoření demokratického systému. Stále to bude jen systém podřízený bolševické ideologii. Čím déle jej budeme udržovat, tak, jak si přejí naši dizidenti, tím hůř bude pro nás. Jediným našim východiskem je skoncování s bolševismem a tím pádem také s celou dizidentskou klikou, která se bolševismu zaprodala dávno před listopadem 89. Rovnováhy nedocílíme, dokud je všechny nevymeteme!

THE AMERICAN HEART ASSOCIATION MEMORIAL PROGRAM.

WE'RE FIGHTING FOR YOUR LIFE

American Heart Association

This space provided as a public service

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS in US Dollars

3 months \$ 45.00 \$26.00
6 months \$ 84.00 \$45.00
12 months \$150.00 \$78.00

First National Bank of Cicero

The Foundation of a Solid Community.

CALL ON US! 780-5000

Serving Our Community Since 1921

A PINNACLE BANK

- 24 Hour Cash Station
- Two Locations
- Free Parking
- Drive-Up Banking
- Complete Trust Services Available

6000 West Cermak Road, 2500 South Cicero
Cicero, Illinois 60650, Phone 780-5000, Member FDIC

Zprávy z Československa

11. listopadu 1992

Denní Hlasatel 3

Zahraniční investice v ČSFR:
Poslední dosažitelné údaje: Německo 52,1%, USA 11,9%, Francie 11,8%, Rakousko 7,6%, Belgie 7%, ostatní 9,7%.

Pod názvem **Křesťanskosociální unie (KSU)** byla zaregistrována nová politická strana, která se považuje za pokračovatelku Šrámkovy Čs. strany lidové.

Předseda federální vlády ČSFR Jan Stráský: **"Pomoc nabízíme, příspěvky neplatíme"**. Koncem minulého měsíce se v Praze konala regionální konference Spojených národů (OSN) pro výživu a zemědělství (FAO). V Praze má být zřízena subregionální kancelář FAO pro země střední a východní Evropy. Jenže na jedné straně Československo nabízí pomoc, na druhé straně Československo už druhý rok pro FAO neplatí členské příspěvky ve výši 2,4 milionu dolarů.

TISÍCE LIDÍ UVĚZNĚNO V INDII

Policie v New Delhi odtahuje pryč stoupence pravého křídla opoziční strany, Bharatiya Janata, kteří blokovali v úterý provoz, jako část celonárodního protestu proti stoupajícím cenám. Bylo uvězněno alespoň 2,800 osob, po celé zemi.

VLÁDA VE VLASTNICTVÍ ZLOČINU

od vlád politických je první podnikatelskou vládou, kterou naše země měla. Tvrdí, že slouží státu tím, že slouží podnikání, vydirání, lichvě a používá potraviny jako politické zbraně k potlačení odporu, a tváří se při tom lidumilně. Finanční a podnikatelské společnosti bezctných vlád Evropy však nemohou spáchat zradu, nemohou být postaveny mimo zákon ani vyobcovány, protože nemají duši.

Podivné ódium stoupá ze systému kamarádství, nedostatečného ducha a ve vykonávání veřejných úřadů a zjevné mravní lhostejnosti. Vše se děje na praktickém základě, vše se redukuje na jednoduchý, materiální princip jak najít cestu ke správným lidem ze zločineckých syndikátů. Národ potřebuje osvobození od intelektuální méněcennosti a mravní lhostejnosti. A zatím se naše země hemží donašeči, špehy, udavači a celou tou cháskou odporých komediantských plazů, kteří se lhnou pod sluncem despotické moci peněz. Rodiny, naplněné nepodezřívavou důvěrou, intimností přátelství i uchýlení se do domácí odloučenosti — to vše už neposkytuje pražádnou bezpečnost.

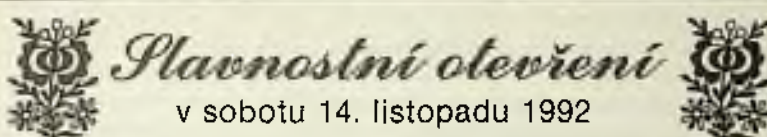
Až se lidé opět naučí vzpomínat, až budou těžit z lekcí minulých dob a nebudou už zapomínat, kdo je zradil, loupil, kdo si z nich dělal bláznů, kdo je zotročoval — pak už nebude člověka, který by mohl vyslovit jméno "lid" s pohanou či posměchem v hlase nebo s povýšeným či úsměvným pohrdáním. Protože nejhorší zradou není zrada na vládách, nýbrž zrada na lidských bytostech.

Neexistuje žádný rychle účinkující lék pro choroby, jimiž svět trpí. Národ opuštěný svojí vládou, žijící v chudobě, bídě a zoufalství, pak snad začne brát věci do vlastních rukou. Jsem přesvědčen, že národ vytrvá, jako vytrával v minulosti, že se probudí k životu a bude opět prospívat. Jediná věc, které se můžeme obávat, je strach samotný — ona bezejmenná, neuvažující, neodůvodněná hrůza, která ochromuje úsilí, jehož je třeba aby se ústup změnil v postup. Víím, že lidé neselhali, ale ve své nouzi dávají signál, kterým žádají přímluvu a silnou akci. Žádají disciplínu a pevné vedení svými vůdci, které tak činí nástrojem svých přání. Teprve však své vůdce hledají — naleznou-li ho, je otázka. Protože velký je muž tehdy, má-li vlastností, které ho činí nejpůsobivější ke službě hlavním potřebám své doby. Vidí dál než jiní a přeje si určité věci silnější než jiní, vidí věci stvořené předcházejícím

vývojem a chápe se iniciativy. Jeho velikost je v tom, že jeho činnost je svobodným vyjádřením nevyhnutelného běhu věcí. Každý velký státník je formován událostmi a proudy své doby ne méně, než on sám pomáhá utvářet je.

Žádná vláda však nemůže být spravedlivá, nemá-li nějakým způsobem kontakt s všemohoucím Bohem. Potřebujeme velice oživení víry. Nepotřebujeme, abychom se vyvíjeli materialističtěji, nýbrž potřebujeme, aby náš vývoj byl duchovnější. Nepotřebujeme větší síly intelektuální, nýbrž větší síly mravní. Svoboda člověka nemůže být zabezpečena, jestliže lidé dovolí, aby moc soukromých osob vzrůstala do té míry, že se stane silnější než sám stát. To je pak pouze vláda ve vlastnictví individua, skupiny, zločineckého syndikátu nebo jakékoli jiné soukromé moci. Ti pak, kdo hájí privilegia, mohou násilí proti svým odpůrcům nejen obhajovat, ale i prakticky vykonávat, aniž se musejí obávat že budou stuháni.

redakce TP

THE EUROPEAN VILLAGE, LTD.
6531 W. Cermak Road
Berwyn, Ill. 60402
Tel.: (708) 788-4500

- Máme velký výběr broušeného skla a keramiky, české granáty, kuchyňské potřeby, koření, byliny, sušené houby,
- skleněné a čokoládové ozdoby na vánoční stromek, slovníky, kuchařské knihy,
- gratulační karty v anglické, české, slovenské aj. řeči a mnoho jiných věcí.

PŘIJDTE NÁS NAVŠTÍVIT

Máme připraveno občerstvení
a můžete se registrovat na \$100.00 dárkový certifikát.

Budeme se na Vás těšit

Spolumajitelé:
OLGA MITAS, bývalá ředitelka obchodu F. Pancner
THOMAS C KUCHVÁLEK

Obchodní hodiny:
Denně od 9.00 ráno do 5.30 večer, v sobotu od 9.00 ráno
do 5.30 večer. V neděli zavřeno.

77th Annual Fall Dance

sponsored by

Sparta A.B.A.

SATURDAY, NOVEMBER 14, 1992

SOKOL BERWYN

6445 West 27th Place Berwyn, Illinois

☆☆☆

Music by: St. Louis Express

☆☆☆

Entree: 8:00 p.m. — Donation: \$8.00

Heart Attack.
Fight it with a
Memorial gift to
the American
Heart Association.

THE AMERICAN HEART
ASSOCIATION
MEMORIAL PROGRAM.

WE'RE FIGHTING FOR YOUR LIFE

American Heart Association

This space provided as a public service

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Bývaly kdysi u nás doby, kdy i na té nejposlednější malé vesničce, o městysech a městech ani nemluvě, zdárně vegetovala kultura. Všude se našel nějaký ten pěvecký sbor, u pana učitele kapela a někdy i komorní trio či kvartet, divadelní ochotníci. Vždy se našel někdo, kdo těm kulturním zapálencům poskytl prostor pro činnost a zpravidla zdarma! Vždyť do takové hospody, kde bylo v sále jeviště, chodili všichni lidé z celé obce. Proč by tedy nedal majitel sál ochotníkům na nějaký ten večer k dispozici. Vždyť mu za to přitáhli zákazníci. Televize nebyla, rozhlas byl teprve v plenkách, ale večery byly stejně dlouhé, jako jsou dnes. Lidé chtěli ty večery nějak ztrávit a ta kultura byla tím nejlepším. Ano, chtěli (!), to je to pravé slovo, to je to, co je k takové činnosti vedlo. Bylo to cosi, co bylo potřebou jejich života.

I za komunismu mnohé z toho přežívalo. Pro mnohé byla taková amatérská kulturní činnost zdravým odreagováním od bolševické masové všednosti. Soukromí majitelé sálů sice byli bolševiky vyhubeni, ale vždy se našel nějaký ten státní podnik, který měl prázdný klub či kulturní dům a potřeboval vykazovat nahoru nějakou tu "kulturně—výchovnou činnost". Kapely sice měly přehrávat především údernické písně, ale kdo se vyznal ze soudruhů v nějakých těch notách a tak si hrály to, co se jim líbilo. Divadelní ochotníci měli omezen výběr komedií, ale i tam proklouzlo mnohé. Vždyť se stačilo obrátit k Tylovi, nebo Klicperovi, nastudovat nějakého toho Moliéra či Shakespeara a bylo to. V takové klasice soudruzi neviděli nic nebezpečného. Amatérská kultura tak do určité míry kompenzovala kulturu oficiální a zaplňovala mnohé její mezery, často i tituly, které by v Praze zakázali, ale které někdo na okrese klidně povolil.

S listopadem 1989 v této oblasti nenastalo uvolnění, ale naopak přišla katastrofa, přímo srovnatelná se zánikem Atlantidy! Řady podniků, které doposud poskytovaly různým kulturním souborům asyl, náhle stály před bankrotem a hleděly prostory především ekonomicky zhodnocovat. Mnohé byly privatizovány, další se privatizují. Hospody, pardon, restaurace, přešly do soukromých rukou a noví majitelé, dost často pocházející z řad dosti podezřelých existencí a bývalých kovaných soudruhů, nemají o nějakou kulturní činnost zájem. Ještě takhle využít podnik pro "erotický show" nebo ji pronajmout "salonu erotických masáží". To ano, ale kultura? To přece nic nenese!

Profesionální kulturní zařízení jsou také většinou před krachem, náhle nemají prostředky na extrémně vzrůstající náklady, státní dotace se vytratily a tak zvyšují vstupné a dostávají se do uzavřeného kruhu, z něhož není východiska. Kulturně založení diváci většinou patří k té části obyvatelstva, která si ani v minulosti, ani v současnosti nenahrabala a v současné době jim zpravidla na vstupné na kulturní akce nevybývá. Díky tomu divadla a koncertní síně zaplňují nanejvýše valutoví cizinci, pro které je vstupné zanedbatelným obolosem. Mnohá kulturní zařízení však také, chtě nechtě, končí. Příkladem může být divadlo v Kolíně, divadlo s dlouholetou kulturní tradicí, které dnes čeká, který z novodobých milionářů jej pronajme či koupí, aby tam udělal kasino, nebo nový "strip podnik" pro valutové návštěvníky, veksláky, pasáky a prostitutky, tedy pro takové, kterým návštěvu kapsa dovoluje.

Nezdá se vám, že je to "kulturní Atlantida"? A co zbývá normálním občanům? Nechat se krmit televizí, která je plna podřadných filmů přesycených násilím, nebo nám předvádí naivní seriály z Texasu a především spoustu krásných reklam na zboží, které si normální smrtelník

nemůže při svých příjmech koupit? Proč však si s tím nějak mutovat hlavu, vždyť v tom dnešním shonu za "denní skývou" stejně moc volného času nezbyvá. A vybyde—li, najde se doma jistě nějaká ta pěkná kniha či gramofonová deska...

Atlantida zapadla do hloubi moře. Naše kultura ji pomalu začíná následovat. Podaří se ji ještě zachránit? Nebo ji skutečně čeká jen ten osud Atlantidy?

Ó TEMPORA, Ó MORES

Dr. Benedikt Komárek, Praha

"Ó časové, ó mravy", tak povzdechl si nedávno jeden můj přítel, zíraje od kavárenského stolku na jednu z hlavních ulic města Teplic, kde se odehrávala jakási bitka mezi přísnědílými Rómy a tlupou holohlavých zastánců "čisté demokracie". Do uší nám zněl štekot podivné řeči hnědých, promísených řinčením řetězů, jimiž byli vyzbrojeni holohlaví. Můj přítel je naivista. Vůbec nechápal realitu naší současné doby. Vzdychal, že mu ti holohlaví připomínají KU—KLUX—KLAN. Jen bílé rubáše a kápě na hlavě jim prý chybí.

Bojující šiky se po chvíli přesunuly někam do postranních uliček a tak můj přítel navrhl, že bychom si raději měli vyjet někam, kde bude trochu klidněji a kde také nebude vzduch tak mohutně zamořen kyslíčnickem siričičtým ze smogu. Navrhl vyjžd'ku do lesů u hranic, nad Dubím. Sedli jsme do jeho auta a vyrazili. Ač jsem z tisku byl dosti informován o situaci u Dubí, v tom okamžiku jsem si na to nevzpoměl. Nepřišlo mně na mysl, že letíme z deště pod okap. Neuvědomil jsem si, že přítelovo západní auto, se kterým z exilu přijel sem domů na návštěvu, není příliš vhodným prostředkem pro návštěvu těchto končin. Došlo mi to až ve chvíli, kdy jsme opustili Dubí a vydali se pomalu v koloně ploučících se vozidel směrem k hranicím. Zajít někde v Hamburku do "uličky lásky", tak to byla pohádka pro malé děti. Zde vykukovala téměř za každým keřem nějaká ta "kněžka lásky" a beze studu ukazovala veškeré zboží, které nabízela. Se zvukovým doprovodem, znějícím nějak jako "funčích márk fír štrych". A nejenom vykukovaly, přibíhaly k pomalu jedoucímu autu a nabízely podrobnosti svých "půvabů". Přítel bledl čím dál, tím víc, býval by se chtěl otočit zpět, ale nešlo to. I v protisměru se dolů pomalu ploužila nekonečná kolona vozidel. Jeden z kamionů zoufale troubil a dokonce jaksi rytmicky. Když nás míjel, pochopili jsme příčinu. Řidiči, který se tvářil docela spokojeně seděl na klíně polonahá kněžka a jak rytmicky poskakovala, tak zády tlačovala do rytmu knoflík klaxonu. Na kamionu byla vedle tabulky TIR tabulka s černým písmenem "D". Přítel si oddechl teprve tehdy, když jsme přijeli k hranici. Beze slova vyndal pas, mne požádal o totéž a přejeli jsme do Německa. Abychom se zpět do Čech vrátili druhým hraničním přechodem, kde bylo klidněji. Do Teplic jsme se již samozřejmě nevrátili. Oba jsme toho měli dost.

Ó, časové, ó mravy, jak jste se změnily. Co nám to sem ta naše nešťastná sametová revoluce pustila? Odkud se to bere? Přítel ztrávil pořádnou řádku let v exilu ve Švýcarsku a díky tomu měl možnost, na rozdíl od nás, kteří jsme zůstali zde doma, vidět pořádný kousek světa. Byl se podívat na tulipány v Holandsku, kde samozřejmě nezapomenul navštívit hrob Jana Ámose Komenského, prošel Paříž, koupal se v moři u Španělska, pravou vídeňskou kávu si dal na Marienhilfstrasse. Procházel se Římem. Benátky poznával z gondoly, ale prý se nikde tam s ničím tak strašným nesetkal. Alespoň ne v takové barbarské podobě. Kroutil hlavou a nemohl pochopit, jak je možné, že to trpíme. Nenechal si vysvětlit, že přece musíme podle učení našeho Václava Havla přesně respektovat lidská práva, že nemůžeme nikoho omezovat v jeho životě. Nějak to nechápal. Prý to nemá s lidskými právy nic společného, dle něho je to "bordel". Inu asi moc dlouho žil pod kapitalistickým útlakem a neví již, co je svoboda. To u nás lidé, kteří tolik let žili pod knutou komunismu, ti to vědí. Vysvětlil jim principy přece tak důkladně pan Havel...

U nás se přece nezměnil jen režim, i když ten ne tak docela. Změnily se i mravy. Přece nemůžeme věčně zaostávat za světem. Změny přináší každá revoluce, a ta naše byla dokonce sametová! Marně jsem přesvědčoval přítele, aby si udělal čas a seznámil se s učením našeho velkého humanisty. Raději vzal auto a vydal se zpět do Švýcar. Původně zde sice chtěl zůstat, zde kde býval od narození doma, ale prý si ještě počká, až tu přestaneme blbnout a zavedeme zákon a pořádek. Řekněte, není to skutečně naiva? Přece naši "sametoví" nebudou kvůli němu omezovat nějaké holohlavce a zakazovat jim, aby "hládili" Rómy řetízky. Nebo žádat kněžky lásky od Dubí, aby šly třeba pracovat do tamnější porcelánky. Tam by si přece tolik a tak, snadno nevydělaly. A bylo by to porušování Charty lidských práv a to nemůže náš velký Havel, jako přední chartista, nikdy dovolit. Kdybychom něco takového chtěli uskutečňovat, to bychom pak jednou mohli také chtít z našeho života odstranit z čelných míst všechny bývalé i přetrvávající soudruhy bolševiky a to by nebylo v souladu s páně Havlovou sametovou absurdní hrou. Mohl by se rozčítit nad tou nevděčností, dostat infarkt a kde bychom pak hledali myslitele, který by nás dokázal tak krásně blbnout, jako to umí on?

Někdy se mi však zdá, že bych se měl podívat za svým přítelem do Švýcar. Co kdyby měl opravdu pravdu on?

American Indian Center

1630 West Wilson Avenue • Chicago, Illinois 60640 • (312) 275-5871

CHICAGO AMERICAN INDIAN CENTER'S
FALL POW WOW

LOCATION:	* NAVY PIER Grand Ave. & the Lake
FRIDAY	- November 13 - 6:00 p.m. to 10:00 p.m.
SATURDAY	- November 14 - 10:00 a.m. to 10:00 p.m.
SUNDAY	- November 15, - 10:00 a.m. to 6:00 p.m.
FEATURING	DONATION MEMBERS
AUTHENTIC ARTS & CRAFTS	Adults \$8.00 \$4.00
NATIVE AMERICAN INDIAN FOOD	Seniors \$4.00 \$2.00
CONTEST DANCING	Children \$4.00 \$2.00 (12 and under)
	Children under 3 Free
GROUP RATES AVAILABLE	- Adults (10 or more - \$6.00 each Children under 12 (10 or more - \$3.00) PLEASE CALL THE CENTER TO RESERVE THE NUMBER OF TICKETS TO BE SET ASIDE FOR YOUR GROUP.
PROGRAM BOOKS	- Highlight activities and include cultural background information -
PARTICIPANTS	- Dancers and Singers contest information may also call 275-5871.

Proceeds benefit the programs at the Center which include Senior, Youth and Social Services. We were the first urban Indian Center in the United States and currently help meet the needs and preserve the culture of approx. 20,000 American Indians in the Chicagoland area.

Z tajného sjezdu osvobozených budovatelů...

imperialistů? Kde jsou oni dnes a kde stojíme my? Sešli jsme se na tomto sjezdu už ne jenom jako vítězové rodné strany, ale zároveň a především jako podnikatelé, ministři, velvyslanci, jako státní úředníci a propagandisté u řídicích pultů nové etapy naší společnosti! Ano, soudruzi a soudružky — promiňte — dámy a pánové, sešli jsme se zde už ne jako ředitelé podniků, ale ve většině už jako jejích majitelé, businessmani a rozhodující vážené osobnosti! Ne my, ale oni, poúnoroví rozvratníci socialismu padesátých let — ne my tehdejší budovatelé komunismu, ale oni tehdejší jeho odpůrci, skončili na smetišti historie v popelnicích zapomění!! (Frenetický potlesk. Delegáti vstávají a skandují: "To co jsme se naučili — uplatníme v pravé chvíli!") Po celý ten dlouhý čas našeho pilného budování diktatury proletariátu se naši a námi obětavě trestaní i vyhazovaní nepřátelé dožadovali svobodných voleb v domění, že jediné svobodné volby způsobí naši porážku. Nuže, ti z našich nejodolnějších politických odpůrců přeživších naše převýchovné lágry i vyšetřovny se těch svobodných voleb dožili! Dočkali se našeho znovuzvolení i ve svobodných a nejdemokratičtějších volbách! Dočkali se našeho nového historického vítězství!! Námi vychovávaný socialistický člověk, který nám tak poslušně dvačtyřicet let tleskal nám nadále projevuje svou bezmeznou lásku, důvěru a na věčné časy nám dává svůj hlas! Neboť právě svobodnými volbami se naše pozice budovatelů natolik upevnila, že se stala neotřesitelnou a věčnou! Jsme nepostradatelní!! (Dlouho-trvajícím ovace a skandování: "Dle Lenina takticky — vládnem demokraticky!") Ano, dámy a pánové, byl to právě Lenin náš největší taktik, který učil, že nemůžeme — li ztéci vrchol hory pro nebezpečí zřícení, že musíme couvnout, slézt i kousek zpátky a hledat schůdnější cestu. Díky leninskému učení jsme jako marxisté — leninisté tutu cestu našli, dámy a pánové! Jsme opět čelem k masám a držíme v rukou razítka! Razítka

a funkce jsou znovu našimi nejmocnějšími zbraněmi. Novou etapu našich kariér, které, jako vždy nebudujeme pro sebe, ale pro lid věnujeme plně demokracii budované k obrazu svému!! Děláme — li bilanci této naší kampaně pro demokracii shledáváme, že to v čem jsme takticky slevili se nám mnohonásobně vrátilo k posílení naší moci. Vyměnili jsme jen barvu a partajní knížku — nikoliv naše přesvědčení, dámy a pánové! Pro nás západní demokracie zůstávají i nadále dle Karla Marxe kapitalistickým společenstvím a mravní stokou buržoazie. Jako takovou jí také — samozřejmě ve skrytější a daleko dokonalejší formě servírujeme naší — tolik let po demokracii toužící společnosti. Ano, toto je ta demokracie, říkáme našim včerejším socialismu oddaným občanům a ukazujeme jim pornografii, námi řízenou nezaměstnanost, dívky křepčící v uších okroužkovanou mládež, vypočítáváme stoupající zločinnost a podobně. Mezi triumfální výsledky této kampaně patří i Rudé Právo denně vycházející ve 350 tisícovém nákladu a v sobotu nejprodávanější deník v tomto státě! Úspěšným rozbitím československé státnosti jsme dosáhli znemožnění našeho vstupu do evropského kapitalistického společenství a získali strategický čas k formování naší třetí cesty do budoucnosti. My marxisté — leninisté, jak už bylo řečeno k této budoucnosti jdeme různými cestami, pod různými prapory a s různými partajními knížkami v kapse, ale náš cíl je stejný. Velmi jasně a zřetelně ho už v roce 1990 vyslovil A. Dubček při obdržení čestného doktorátu na Washingtonské universitě když řekl: "Teraz musíme usilovat o demokracii s lidskou tváří." Toto je naše třetí cesta, soudružky a sou... promiňte, dámy a pánové. Jako zkušební budovatelé blaha lidu a všech pracujících znovu budujeme něco, co nikde není a nikdy nebylo. My starší těch nových světlých zítřků už nedožijeme, ale zato mladší pokolení se mají na co těšit! Vzali jsme na vědomí, že v nových podmínkách musíme jednat jinak a vždy s demokratickým úsměvem a lidskou tváří. Zpívání cowboyských písní místo častušek naší vládu nijak neohroží a milci rocku jsou neškodnou hopsající drobtinou u našeho trůnu. Lidí chtivé soukromničení jsme zaneprázdnili administrativními zádrhly a různými poplatky přimastěnými daněmi, aby je přešla chuť vykořisťovat a s ostatními si poradíme. V masmédiích i v televizi jsme už zakořenili naši starou zásadu: O Americe nic dobrého. Radostný výsledek se už dostává. Před prodejny McDonalds v Praze už vidíme demonstrace a slyšíme výkřiky: Ami go home! Pryč s amerikanizací! Tito mladí i když často už bez jediného vlasu na hlavě mají v hlavách jasno jako v Leninových spisech a vědí kdo je jejich úhlavním nepřítelem. Jako by v nich bylo naše budovatelské mládí z nadšených časů K. Gottwalda. I my jsme tak křičeli. Jsou to naši molodci, dámy a pánové. I v dočasně pro nás změněných podmínkách musíme umět zdůraznit, že ne zaostalý a dekadentní amerikanizmus, ale myšlenky socialismu a komunismu byly a jsou hnací silou pokroku v civilizaci našeho století!! Tak jako minulost tak i přítomnost a budoucnost patří zkušeným funkcionářům rodné strany! (bouřlivý potlesk) Kdo nejde s námi jde proti nám, ale kdo nejde proti nám jde s námi! Kdo půjde proti nám dostane razítka, které ani po půl století nepozbylo účinnosti a před kterým se k naší potěše každý třese. Je to razítka FAŠISTA. Jestliže jsme tímto pro nás blahodárným italským přívlastkem hnali po vítězném únoru do našich lágrů i naše politické odpůrci, přeživší lágry nacistů a nikdo si netroufl jich zastat o to víc musíme těchto razítek a nálepek používat dnes při budování naší demokracie s lidskou tváří. (skandování: to co jsme se naučili — použijeme v pravou chvíli!) Přidáme — li navíc vysvětlení, že fašista je

odpůrcem námi nastolených vymožeností pak je osud každého byt' sebečistšího demokrata zpečetěn! Jako příklad naší, sice staré, ale stále vysoce účinné propagandy k něž patří i naše umění dezorientovat a desinformovat je případ mladého politika doktora Sládka, jemuž mladická nerozvážnost nedovoluje vidět zdravě naši současnost. Stejně tak mu jakýsi mladistvý zápal po pravdě a spravedlnosti brání vidět naše celoživotní zásluhy o demokracii, které nás nejen opravňují, ale také zavazují stát znovu v čele zápasu o nové nejlepší a nejdemokratičtější zřízení na světě. Navíc, dámy a pánové, byl tento mládenec nebezpečný, abych tak řekl Kenedyovským zápallem cti a věrnosti k ideálům vloženým do základu státu jemuž my komunisté říkáme buržoazní republika a který jsme už jednou po vítězném únoru zničili. Je docela přirozené, že po našem radostném a pro některé z nás až neuvěřitelném znovuzvolení bylo naším prvořadým úkolem hned v zárodku zabránit snahám o obnovu takového státu. Na štěstí, díky naší taktice i apolitičnosti našich protivníků jsme měli v pravý čas a na pravých místech naše pravé kádry a dobrá věc se podařila. Žádné masarykovské Československo nebude! Vymazali jsme ho z kalendáře po vítězném únoru a po vítězném listopadu ho vymazáváme i z mapy Evropy! V klidu a bez zábran. Bez referenda. Ti dole, tak jako v minulosti uvědoměle respektují naše rozhodnutí, příkazy i nařízení, že jako Čechoslováci už nesmí existovat. Jako chovatelé a pěstovatelé nového člověka musíme dbát o jeho čistotu a vždy mu včas ukázat kdo je rozvratníkem, vlastizrádcem nebo fašistou. V naší nové, demokratické mlýnici nám žádný Sládek ani Mládek ba ani Václav mlít hubou nebude! Ať žije demokracie s lidskou tváří! Děkuji vám za pozornost.

Neexistující projev
neexistujícího řečníka
na neexistujícím sjezdu

O NEEXISTUJÍCÍCH SKUTEČNOSTECH
Československo, říjen 1992

Řešení — oddělení Slovenska ...

— s předehrou blízkého vztahu Čechů i Slováků s Německem — jak ironické.

Je na čase uvážit následky nezodpovědnosti politických činitelů a s láskou k Bohu a člověku nastolit civilizovaný poměr Čechů a Slováků na hladině důstojnosti hodné těchto národů. Československo bylo vytvořeno především z národů Čechů, Slováků a Rusínů. Osudovým vývojem událostí byli odpoutáni Rusíni a nyní Slováci. Je logické a morální, že ti, kteří byli na původním území Československa, mají právo na české a slovenské občanství po odloučení Slovenska, se sociálními výhodami pouze v té zemi, ve které občan pracuje. Jejich potomci budou členy toho národa na jehož území se narodí.

Je absurdní, že Slovák, který dnes žije v Čechách se musí rozhodnout zda přijme české občanství se ztrátou slovenského občanství či Čech, který žije na území Slovenska se musí rozhodnout zda přijme slovenské občanství se ztrátou českého občanství. Všichni ti, kteří se narodili či byli občany Československa od vzniku v r. 1918 do konečného odloučení Slovenska v budoucnu, oni všichni by měli mít právo podržet české občanství a slovenské občanství, také navíc k občanství(m), které někteří z nich obdrželi v pozdějších letech. V době kdy jiné národy snižují občanská omezení, Československo se fragmentuje a národnostně izoluje své občany.

Je na čase aby se český a slovenský národ obrodil v lásce k bližnímu a přestal se mstvivě chovat bez ohledu na to jak se bližní chovají k němu. Čechy a Slováky Bůh mnohonásobně odmění za jejich lidskost.

NABÍZÍME LEVNÉ CENY DO EVROPY — PŘÍMÉ LETY DO PRAHY A BRATISLAVY

- Od 1. října jen..... \$548.00
- VÍDEŇ \$548.00
- VARŠAVA \$548.00
- BUDAPEŠT \$548.00
- FRANKFURT \$489.00
- MNICHOV \$448.00
- LONDÝN a ŘÍM \$448.00

UVEDENÉ CENY MAJÍ URČITÁ OMEZENÍ, ZAVOLEJTE
NEBO NAPIŠTE CO NEJDŘÍVE O PODROBNÉ INFORMACE

Máme nejlevnější ceny pro návštěvníky z Evropy

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402
Telefon: 708-749-1333 — FAX 708-749-1350

STARÁ PRAVDA

Jaromír Thuma, Praha

Staří hospodáři, chtěli—li dobře vykrmit pašika, aby byla pořádná zabíjačka s ovarem, jaternicemi, jelity i dobrou pečinkou, dbali vždy o to, aby krmení měl stále něco v korytku. Věděli, že takový hladový vepřík se vrhne ke korytu a víc rozbrzdí a rozháze kolem, zašlape do podestýlky, než spotřebuje. Říkali, že hladové prase spotřebuje třikrát tolik, než sytý. Dnes již na tu starou pravdu málokdo vzpomene a je to chyba!

Díky tomu se dnes mohou naši občané divit mnohému, co nám předvádějí naše vlády a někteří poslanci. Kdyby si lidé vzpomněli na tu starou zkušenost našich předků, přestali by se divit. Došlo by jim, že pustili ke korytům vyhládlé stádko, aniž by si uvědomili možné následky. Nyní asi někdo řeknete, že vlastně tím říkám, že jsme tedy měli nechat u koryt ty dřívější, dobře zakrmené a budete protestovat. Tím však jenom dokážete, že neznáte žádnou ze starých pravd našich dědů. Takový dobře vykrmený pašik se přece nepěstoval do penze. Vyhnal se na dvorek, pozvaný řezník jej klepl přes hlavíčku, zavěsil na rozporku a dělaly se jaternice! Protože čuník byl pro hospodáře vždy jen hovádkem sezónním.

Pro dobrého hospodáře měl vždy největší cenu ušlechtilý koník! V potahu mu pomáhal obdělávat role po řadu let! Nikdy se nenapil ze špinavé putýnky a oves nerozhazoval marnotratně kolem žlabu, zkrátka byl hospodářovým spolupracovníkem a klenotem hospodářství!

My jsme na ty staré pravdy pozapomenuli. Místo páru ušlechtilých koníků jsme si vybrali do svého hospodářství houfek hladových vepříků. Tak se teď nesmíme divit tomu, jak jsme dopadli. Snad se tím poučíme a pro příště si vybereme ve volbách pořádné tahouny, kteří nám pomohou táhnout tu naši životní káru vpřed, a "bez předpírání", pardon, chtěl jsem říci "bez vyžírání"...

Monopol se rozrůstá

František Růžička

Asi na tom není nic divného, když v nějakém okrese začnou vycházet nové noviny. A tak se stalo i na okrese Tábor, kde od poloviny září začal vycházet nový deník moderního typu s názvem "Palcát — Tábořské listy" (jak vlastenecké a stále uvědomělé).

Na jakousi slavnost (řekl bych nadhánění čtenářů) zval vřele i DJP (2.9.92). Jak by ne, vždyť jde o sesterskou či bratrskou redakci jednoho vydavatelství. Vydavatelství Vltava, které si tak svoji monopolní pozici nejen upevňuje, ale i náležitě rozšiřuje. Není divu, vždyť má z čeho žít a z čeho investovat — na rozdíl od mnoha poctivých a

JAN MORÁVEK
DIVOČINA

ROMÁN

V

Oba přicházející předcházeli hluboký a chruplavý hlas Kubelíkův. Proti něčemu se bránil. Mlýnář jen pokrčoval rameny. Ruce měl složené na zádech a s Kubelíkem mluvil přes rameno. V jeho panské tváři s krátce přistříženou bradkou zračila se uzavřenost s rozpačitostí.

Když došli k zdravicimu Dadovi zastavil, jako by věděl, že jejich společná cesta končí a pravil:

„Já vám to jenom říkám, abyste věděl, co vás čeká, až vás bude starosta volat. V mém revíru to nebylo, co mně po tom, a kdyby! Pro zajíce vás nepoženu k soudu!“

„To já vím, pane otče, voni jsou pašák, voni mají přece uznání a vědí, že v neděli musí být bláznivý na pekáči.“

„Opravdu jen v neděli, Kubelíku?“ přerušil ho mlýnář s pochybovačným úsměvem.

„Na mou duši, pane otče!“ zaklel se Kubelík tak opravdově, že mlýnář uvěřil.

„... když jenom v neděli, tak je to málo.“

Kubelík se tím uznáním uklidnil. Vyvalené oči mu opět zapadly, ruce poklesly a rozčepýřený vous splihl. Ježil se hned jako vztekly pes, až hrůza. Mlýnář, aby ho docela uchvátil, dodal:

„Řeknu fořtovi, aby toho nechal —“

„Řeknou, pane otče, a taky mu řeknou, že za ty dvě nebo tři neděle, co bych vyfasoval, a za tu outratu v arestu, zabím mu osm ramlíc! Ať jsem zatracenej, když to neudělám! Šetřím zajíce víc než fořt, nikdy jsem zajecí matku neodstřílel, ale když mě dá zavřít, tak to udělám. Ať si to spočítá: každá ramlice musí se o svatém Václavu postavit do pole sama třináctá! Odpálím-li jich osm, má o sto šmajdavic méně...“

Zase měl ruce nad hlavou a oči pod mohutným rozčuchaným obočím mu jen jen hořely. Knír, už prošedlý, kroťící se pod zobákovitým nosem jako dva srpy, rozevlá se mu vzrušením. Všecko se na něm ježilo prudkým vzplanutím hněvu, jemuž se poddával přímo s rozkoší a který projevoval všemi prostředky neurvalého siláka. Napřimoval se vysoko a mlýnář, vida ho brunátného a hrozícího, chápal, že se ho kdekoliv bojí a jde mu raději z cesty.

Zachtělo se mu zbavit se jeho společnosti, ale bál se tak učiniti náhle a způsobem, který by Kubelíka pohněval. I on s ním hleděl vždy vyjít v dobrém. Hvízdal na psa a právl rukou, jako by nevěřil v jeho hrozbu:

„No, to vy neuděláte, na to nemáte srdce! Ostatně, promluvím s fořtem, ono se to už nějak spraví. Budte zdrav!“

Posunul kloboukem a pokračoval cestou vzhůru.

„Pámbu zdravičko!“ volal za ním Kubelík s Dadou, který už hořel touhou, aby se kamarád posadil a vyprávěl. Pro pytláčinu zapomněl i na pěkný obojek mlýnářova psa.

„Počkej —“ odbyl ho mrzutě Kubelík — „skočím napřed pro tuplák piva, zlostí mi nějak vyschlo...“ A zamířil do hospody. Cestou odplivoval a mručel jako medvěd.

Dada za ním hleděl s obdivem. Ačkoliv byl Kubelík jen o několik roků starší než on, zachoval si sílu i zdraví. A co zkusil!

V mládí na vorech plul se zdejšími plavci, než si pomohl k více polím, v zimě na pasekách při svážení dřeva, v létě na polích, v samé rasovině, jež člověku sraží ramena a trhá nohy. Ale co to bylo na Kubelíka! Po denní dřině nesvalil se jako špalek do pelechu, aby se vychrnil na nejteplejší robotu, nýbrž vytáhl zpod hambalků flintu, rozdělal ji, nacpal do kalhot a táhl na čekanou. Před půlnocí se vrátil zmrzlý jako rampouch, zajíce hodil pod lavici, flintu zastrčil pod hambalek a sám vlezl k mámě do vyhřátého pelechu, aby i ona přišla k svému. Málokdy usínal před půlnocí. A ráno v šest už na dvoře, až se to po vši rozléhalo.

„Vašku, ty jsi jako houzev!“ obdivovali ho kamarádi. Kubelík se nafoukl:

„Kluci, já jsem fext. Já se nerozpadnu ani po smrti...!“

A skutečně: po Kubelíkovi šli fořti a hajní jako po největší škodné, kolikrát se dušovali, že mu nandali broků plné nohavice, ale Kubelík běhal stále jako jelen. Mnozí proto věřili, že je opravdu „fextem“.

Dochovala se tu pověra, že dítě, které se narodí v neděli a má dvě kůžičky, je takový zázračný tvor. Když mu bába tu vrchní pokožku svlékne a spálí ji, je jako každý jiný smrtelník. Shrne-li však a zašije bába tu vrchní kůži pod levým paždíčkem, stane se z dítěte „fext“. Nic ho nezraní, ani ostří nože, ani kule z pušky a po smrti nesetlí a kosti drží stále pohromadě. Krátce, takový člověk je nezmar.

Všecko nasvědčovalo tomu, že je jím i Kubelík. Pravda, byl z takového tuhého plemene, v němž se nashromáždily všechny fyzické přednosti lidí z lesů, kopců a od vody. Z nich vyplývaly i význačné vlastnosti duševní: smělost, tvrdost, hraničící až k bezcitnosti, pýcha, toužící po vládě a obdivu, buřičství a nenávist ke všemu panskému, láska k vodě a lesům, k pušce a zvířeti, k pravěkému toulání divočinou.

To bylo v jeho bytosti nejmocnější a nejkrásnější. Touha po svobodě volného lovce, po milování s přírodou. Žel, že tomu páni od úřadu nechťeli rozumět, osvojující

si tuto privilej sami a že už i lidé pohlíželi na jeho vášeň jako na zločinné choutky. Nehodlal a nemohl se podržet. Všecky rody místních pytláků vymřely pozvolna ve vězeňnicích, v nemocnicích a „pod zelenou“, jen Kubelíkove dosud nepřeráželi své pytlácky sekerami na špalcích a vycházeli stále za podvečerního nebo ranního šera na panské. Synové je dědili po otcích, právě jako nenávist k panským „zelenáčům“ a „chocholatým“. Zelenáci sluli lesníci a chocholáci četníci. Nebáli se jich jako druží, pyšili se zjevně. Fořt a četník musí se nádom vyhnout, musí se vrátit, jsou taky jen z masa! A bába, nevrátili-li se! Hajní i fořti už byli zastřeleni, ale z Kubelíků dosud nikdo. Seděli v zvestech týdny a měsíce, ale konec konců je museli pustit, nemohouce jim pro nedostatek důkazů na kobytku. Starý Kubelík seděl s nebožtíkem tátou v tábořském vězení tři měsíce pro podezření, že zabili hajného Kučera z Lapky, div tam neodvedli i Lojzu, odrůstajícího teprve škoře, ale nic jim nedokázali, neboť dostatečně prokázali své alibi. Kubelík byl toho dne na plavbě a starý vyvorálý bramboř. Ovšem, kdo z domácích by jim toho nedosvědčil? Každý se jich bál a konečně: v nenávisti k panskému byli zajedno.

Všecky pojila pytlácká vášeň a netroufali-li si s puškou do vysokého lesa, tedy ličili aspoň po jeho kraji oka. A to, že se Kubelíkove nebáli a nespokojovali se jenom králíky a „barkama“, koroptvemi, že šli po „kopejkách“, po vysoké, to je povyšovalo ve vsi na pytlácké šlechtice.

Lesní úřad v Lešanech, jemuž patřila správa revírů na levém břehu Sázavy, po úradě s feditelstvím arcivévodských revírů na druhém břehu, chtěl zúčtovat s Kubelíky po osvědčeném způsobu: nabídl otci nynějšího starého Kubelíka místo hajného. Ani z chalupy se nemusel stěhovat, neboť stála na konci vesnice v polích pod lesem. Kubelíkova louka a lesík klínovitě zabíhaly do panského revíru. Právě o tuto výhodu chtěli ho připravit. Nabídka byla lákavá, ale tvrdohlavý a chytrý chalupník přece odmítl. Příčinil se o to hlavně syn. Chápal, že by to bylo podle a zahanbující. Nosil by sice svobodně pušku, ale nosil by také panské jho, bylo by po svobodě a vzrušujícím kouzlu lesa. Aportoval by pánům jako honiči pes. Jednoho dne by je vyhnali. A kromě toho byla by to úplná prohra starého sporu s panstvím. Jejich chalupa v zahradě s rybníčkem o samotě za vsí byla kdysi statkem. Patřil k ní les a luka, zařezávající se hluboko do panských lesů. Po dobrém i po zlému, jak se dalo a jak čas běžel, odkoupilo panství velkou část okrajových pozemků a tak se ze statku za leta stala chalupa.

Poněvadž Kubelíkove nebyli nikdy dobří hospodáři, přešel jí nynější v nevalném stavu. Střecha na stavení se propadala, na stodole, zčásti ještě dřevěné, prožíral mech došky slabé jako slupky. Pole byla vymrskaná a na loučkách rostla ostřice. Pro stálé spory nebylo ani peněz, ani chuti k práci.

Kubelík, převzav chalupu po tátovi, díky přínosu ženině si trochu polepšil. Dělal a pomáhal si, jak mohl. Poněvadž se nebál a byl chytrý, dovedl vyběst z louže bídy rychleji než jiný. Pojistil stoh obilí na zahradě a stodolu. A když vymlátil a většinu obilí prodal, vyhořel jedné noci stoh i stodola. Vědělo se, že si zapálil sám, ale nikdo ho za ruku nechytil. Na jaře měl stodolu novou a ještě mu peníze zbyly. Netajil se, že si podobným způsobem pomůže i k nové chalupě, až přijde čas. Zatím přikoupil od souseda pole a pokračoval v boji s panskými. Ne panským sluhou, ale samostatným, svobodným sedlákem chtěl být a těšil se na to, až se jednou zmůže tak, že si pronajme obecní honitbu a bude chodit svobodně s puškou po panských hranicích a odstřelovat zvěř „zelenáčům“ před nosem.

Nepovolil. Věk ho jen zatvrzoval. Fořti a hajní se měnili a on zůstal. Pyšnil se vítězstvím. Menší tresty ho nezkrušily. Okořenily jeho touhu po lese a pušce a upevnily jeho nenávist k panským. Odstřeloval-li dříve jen z pytlácké vášně, odstřeloval po návratu z vězení z pomsty, z touhy nadělat panským co největší škodu.

Byl to takový starý hajduk. Syn Lojza šel v jeho šlépějích. Co se mu nedostalo na postavě, nabyl v lstivosti a kruté sveřeposti. Ničil vše co bylo panské: stromy, tráky, zvěř a kdyby byl mohl, byl by strhl i nebe nad panskými revíry. Stejně jeho sestra Pepina a matka. Za lesním příkopem a hradbou ležela nepřátelská říše. Stromkům, které se natahovaly na jejich pozemek, surově utínaly srpy vršky a větve. A jak mohly, odskočily do panského na plen. Ve dne v noci připraveni na sražku, žili Kubelíkovi na panském pomezí jako válečné plemeno hraničářské.

Nikdo ze vsí s nimi více nesympatisoval než Dada. Obdivoval se jim a záviděl jim, neboť dělal totéž, co oni, jenže skrytě a bojácně. On byl zlodějem, kdežto Kubelíkove byli odvážní lupiči, vedoucí zjevný odboj. Se starým kdy i společně vytlačil a přesvědčil se o jeho kuráži a dovednosti. Kubelík na něho nezapomněl ani v jeho invaliditě. Navštěvoval ho a chlubil se, co právě panským provedl. Svěřil se mu i s věcmi, které by jinému neřekl. Poslední čas je poutal společný záměr s dětmi. Kubelík radostně uvítal Lojzovo rozhodnutí pro Dadovu Mařenu. Nejen, že byla z dobrého pro ně rodu, ale dostane slušný podíl z chalupy a to oni mohou velmi dobře potřebovat. Utužoval tedy staré přátelství s Dadou a chodil ho v prázdné chvíli obveselovat na jeho lávku. Neslevil však ani u něho ze své povýšenosti, s jakou se choval ke všem lidem.

Ani nyní nedbal, že Dada na něj netrpělivě čeká a vrátil se až za hodnou chvíli, když se vypovídal se sousedy a hostinským. Přinášel napěněný dvoilitrový plecháč a jsa opět v dobré náladě, volal velitelsky:

„Tu máš, napij se, ale pamatuj taky na mě!“

DIVOČINA...

Dada uchopil lačně omlženou plechovou nádobu a pil jako duha, až to v něm žblunkalo. Kubelík ho přerušil. „Počkej, dobrého pomalu!“

Když se sám napil, postavil plecháč do chládku pod lavičku. Oba pak jako na komando sáhli po dýmčáku a Dada čekal s blaženým úsměvem, až mu kamarád podá svou měchuřinu, aby si zdarma důkladně nacpal. Počkal si i na jeho oheň a pak, labužnický se usmívaje, vyzval ho: „Tak povídej, co je s těma šmajdavýma?“

VI

„Co by bylo?“ utřhl se Kubelík a zakouřel očima, jako když mu sáhne na bolavý zub. Zabafal, odplivl si, ale s ochotou už vyprávěl:

„Seděl jsem ve čtvrtce navečer v Jankových dolíčkách, v selském, a on mě z Húrek viděl. Člověče, on tam už spí, ale má to marné, do honu tam nebude mít ani chloupku! Moc neprobádám, řeknu-li, že jsme mu se zrzavým Pepíkem ze Šplaz složili přes léto čtyřicet šmajdavých. Víc jak padesát jich tam už nemá. Mám je dobře spočítané, nasedl jsem se tam od jara dost. Znáš to tam přece? Mezi borovíčkem v dolíčkách a panským je jeteliště, hezky na záplavě, ani vítr tě tu nezradí, marně bys hledal lepší místo na čekanku. A jsi v selském a strkáš mu flintu až pod nos, checheche...“ rozesmál se spokojeným, chrastivým smíchem.

Dada se rovněž pochechtával. Bylo mu rozkošně naslouchat o utrpení napalovaného „zelenáče“. Nebylo třeba říkat, že to byl hajný Houdek z Lapač, z hajnovky nad vesnicí na druhém břehu, takřka soused Kubelíkův, který sem přišel po odstřeleném Kučerovi. Znal ho, malého a hubeného a nešťastného, že nemůže už uhájit ani zajíce a bažanta. Srně přestal chovat vůbec a objevilo se tu náhodou jen přeběhlé.

„Šoulat se Komárem kolem louky, odhrnovat vřtvičky, takhle po mně šel,“ ukazoval obloukem zezadu, „chtěl mě chytit jako vrabce pod klobouk. Smrákalo se, ale já ho viděl se strany a nechal jsem ho...“ Prudce odplivl.

„Člověče, nevěděl jsem, co s ním udělám, ale vztek jsem měl do haleluja. No, přece ho pro mizerného zajíce nezabím, to je volovina, no ne? Abych tě dlouho nenatahoval: jak rozhrnul borůvčí za mnou, ohnal jsem se a dal jsem mu takovou přes hubu, až mu zuby zachrastily. Ale on jako pes, jen zatřepal hlavou a po mně, po flintě. Mrštýný je, jen co je pravda a prát se umí za dva. Člověče, já si ho přehazoval přes hlavu jako pytlík s hrachem, ale ne se ho zbavit! To bych ho byl musel zabít. Už měl hubu opuchlou, že sotva na oči viděl a pořád do mne a na mě jako klišť. Jak dlouho to trvalo, ani nevím, tahali jsme se jistě dobré půl hodiny a on ani slova a já taky ani muk. Víš, to bylo nehorší, to už nebylo k smíchu. Tak jsem tomu udělal konec.

„Hajnej —“ povídám, „jděte po svých a budeme dobrý! Jestli nepůjdete, jeden z nás tu zůstane...“ Poznal, že je zle, ale pořád: „Dej sem flintu!“ „Jáku! Chodil jsem s vámi do školy, že mi tykáte? Já myslím, že bys mi musel pic tabák ty!“ A on zase: „Flintu sem!“ Já: „Ale jdi! Vždyť jsem v selském!“ „Ale zvěř je naše!“ „Tak si ji živ!“ bafnu na něho a mám toho už opravdu dost. Takové heňmeně a jak si troufá! Myslí si asi, že jsem už starý poprdác! Vtom mě to však napadlo. No počkej, dostaneš za vyučování, abys poznal starého Kubelíka! Drzost — na mně ch... flintu...! Dělán, jako bych si to najednou rozmyslil, sundám kapsi a podám mu flintu. Vyvalil oči. „Co vaší!“ utrhu se na něj. „Tu máš a jdi!“ Chňapnul po ní a šel...“

„Cože,“ vyjekl Dada. „Ty jsi mu opravdu...?“ „Kuš a poslouchej!“ přerušil ho nevrle Kubelík. „Nedudlal ani pět kroků a já na něj: „Počkej!“ Šel jsem a flintu jsem mu zase vzal. „Jáku — já jsem Kubelík! Pamatuj si, co říkám otevřeně každému zelenáči: když jsi hodný, tak ke mně nechoď, a když jsi neřád, tak tě k sobě nepustím. Ale s tebou je to ještě horší. Ty jsi vůl a uděláš dobře, půjdeš-li se poradit s mámou, jak na to, aby nebyla vdovou. Táhní!“ Odplivl jsem si před ním a šel jsem domů. Čuměl za mnou jako vůl na nová vrata. Snad se mu rozsvítilo v palici. Myslím, že si už dá pozor. Dozvěděl se to však fořt z Tomkovky, hajný mu to asi nefelk, pochybuju, k ostudě se nikdo rád nepřizná. Buď nás někdo viděl a slyšel, anebo hajná, když přišel opuchlý domů, žalovala to ze strachu fořtovi. No zkrátka, je prý to u starosty, říkal mlynář, a tak čekám chocholátoha na prohlídku. Teď to vypiju za zrzavého Pepíka a všechny okaře, že jsem jim vystřílel Komár a Húrky, když mě tam chytili s flintou...“

Dada se jen nadnášel obdivem.

„Václave!“ horoval, „tohle byl zase kousek! To bylo kavalérské!“ Kubelík zatím sáhl po tuplaku. Dada ihned vystřízlivěl a lapal vzduch jako kapr. Když se napil, poznamenal: „Tohle ti nedarujou, co tě vede, za tohle tě poženou ke krajskému do Tábora, uvidíš! Z toho kouká pár neděl!“

„To se neví...“

„Máš u nich ještě škraloup za Kučeru...“

„O tom mlč!“ rozkřikl se prudce Kubelík. „To vzal táta s sebou a žádný nemá právo do toho mluvit!“

O mrtvém hajném nerad slyšel. Ani důvěrný přítel mu ho nesměl připomenout. Pro oba nebylo v té věci pochyb, ale mrtvým se má dát pokoj. Muselo-li se o věci už hovořit, tedy jen v náznamech. Kubelík však dobře cítil, že kamarád může mít pravdu. Nemohli-li panští na jeho mrtvého táta, o němž byli skálopevně přesvědčeni, že hajného Kučeru ze msty odpravil, půjdou po něm. Nevěřil však, že by se

spokojili s tímto případem a několika týdny arestu. Ne, to by je špatně znal! Skoro určitě očekával, že proti němu nic nepodniknou, aby ho uspalí, ukolébali v neopatrnosti, a přišťe, až si s nimi zase tak hazardně zahraje, místo tabanice o flintu vpálili mu hrst broků do jater.

Chťel své dohady projeviti slovy, ale spatřil Lojzu, loudajícího se vsí k řece.

„Hled... Alojs!“ podivil se Dada. „Co to, že neženeš Mařenu?“

Starý mlčel a díval se zasmušile po synovi. Kráčel k nim, ale váhava, jako by ho strkal.

„Člověče, ty se táhneš jako hrašticíka smrt!“ zpytavě jistil v jeho mrzuté tváři. „Copak se ti stalo? Ale napřed se napij, aby se ti lépe povídalo.“ Podal mu pivo.

Lojza si přihnul. Plecháč koloval z ruky do ruky.

„Kdepak jsi nechal Mařenu?“ namířil Dada najisto. Lojza pohodil hlavou:

„Je tam, nechce se jí asi domů...“ Náhle vyjel, jak to v něm chytlo: „Poslouchajte, strejdo, s tím klukem hajnovským to musí vzít jednou konec! Vyžeňte jí ho pořádně z hlavy! Dnes tam za ní zase byl...“

„Cože?“ zasípal vztekem Dada. „No počkej, mrcho, až přijdeš...“ zahrozil. „Koukejme se svatou!“

Starý Kubelík mávnul pohrdavě rukou: „To nemá cenu, ženská je ženská! Když jich přijde deset, bude si hrát se všemi, jako fena: hoňte mě! Vyhraje, kdo má nejsilnější běhy a esáky, rozumíš?“ obrátil se k synovi. „Přece ses na ně díval?“

Lojza v podběhla tvář krví. Čelisti mu začaly opět pracovat.

„Díval jsem se někdy? Hnalí jsme ho jako psi kočku...“

„A oz vám zase utek?“

„Kluk má z pekla štěstí!“

Kubelík se rozchechtal: „Má lepší nohy, to bych řek! Takhle ho nikdy nedostanete, pytlíci! Máte jít na něho podle jejich taktiky, jako oni jdou na nás: nehonit ho, ale čekat na něho u vrat, u vextu jako na zajíce!“

Lojza mlčel. Posléze doznal to, co ho nejvíce trápilo:

„Viš, že po nás střílel?“

Oba staří se vzepjali rozhořčením. Lojza je srazil: „Štětínami...“

„Fuj!“ odplivl si starý a štítivě se mu podíval po nohavičkách. „Dostal si je?“

„Nestojí to za řeč...“

„Měl bys pěknou polizačku, až by se to začaly podbírat. Ale o to by nešlo jako o tu ostudu. S tím klukem se musíš vypořádat, ale chytře, to ti povídám!“

Podíval se významně po synovi a ten s očima planoucíma záštitou přikývl.

„V něm na nás vyrůstá pěkná metla! Kluk pomalu strčí starého Lengra do kapsy. Hm — možná...“ Nedomluvil, chvíli uvažoval, než dokončil: „U nás na lešanském —“ mávl rukou přes řeku k lesům za vsí a jejich chalupou v zahradě na straně — „není už pomalu kopejka. Bude-li si chytit člověk bouchnout po kozloví, bude muset do konopišských. No a tak se může lehce stát, že se tam s ním potkáme...“

Lojza svítil očima jako kočka.

„Vezmeš mě s sebou...“ vyrázil dychtivě.

„Krot se, synáčku! Jen ne tak zhoroka, ať se nespálíš! Tam se nechodí za holkou, tam se jde s ranou ve flintě, a kdo je hloupý, tak jí má v těle! Nejlépe, když si své věci vypořádáš o muzice na sále, anebo, když chceš jít nožem hloub, v noci někde za plotem, pěkně beze svědků. Ale vždycky koukej, ať máš tuplované alibi, rozumíš?“

Synáček dobře rozuměl, měl už dosti rozumu, když šlo o táta a dědka v procesu pro zavraždění hajného. I jeho tenkrát vyslyšeli a dívali se na něho jako na divocha.

„Nechte toho!“ konejšil oba Dada. „Stál by kluk za to, aby sis pro něho kazil život! Když mu budeš moci nákouk strčit, no dobrá, proč ne? Ale jen na sucho, jen ne krev! Ostatně nebude to už dlouho trvat. Když tě na jaře neodvedou, tak se můžete vzít. Něco bych ale chtěl...“ zamrkal na starého a opatrně se rozhlédl, neposlouchá-li někdo. Kromě několika ženských a dětí, které přišly nevšimavě kolem, nebylo tu nikoho. Pokračoval: „Viš, byl bych rád, kdyby Mařena šla už do nového. Ty bys také měl nový vejminěk...“

Kubelík klidně uvažoval. Lojza slabě přikývoval.

„Ne, mohlo by to být...“ pronesl posléze Kubelík. „Když tych to na jaře vyfouk“ a začal hned se stavbou, byli bychom do žní pod novou střešou. Jo, máš pravdu, ono to ani jinak nepůjde. Tentokrát to bude horší, ale co se mi může stát? Asekurace bude klopat a děti, které přišly do nového. Ale to ti povídám, nesmíš na ni šetřit!“

Dada rozhorleně odfoukl.

„Nemo, ty jsi starý zloděj!“ smál se Kubelík jeho farizejství a j odával mu plecháč: „Dopij to!“ Povstal, protáhl se, zazíval na celou ves, jako když kráva ve stáji zabučí a přijav pleché odcházel do hospody. Lojza ho následoval.

„Musím ještě na lucinku,“ vysvětloval.

„Tak přijď zase brzy!“ volal Dada.

Kubelík zamával jenom plecháčem a hrnul se široce a hřmouně do hospody. Rozrazil dveře jako balvan a ven vyrazil jako chraplavý smích.

VII

Asi za týden po oné pohnuté neděli vrátil se hajný Lengra z myslivny od ranního raportu dříve než obyčejně. Vše pušku a hůl na dřevěnou skobu, zaraženou do pažení dveří, pravil s rozpačitým úsměvem ženě, točící se kolem plotny: „Tak už je to rady...“

H. iná, rovněž silná, ale prací a lety už ohnutá, s melancholickou tváří lidí ze samoty, zahleděla se na muže tázavě nechápajíc okamžitě, co už je tady, ale pak jí uškaně svíral očima.

Pokračování ve středu

Monopol se rozrůstá...

opravdu nezávislých vydavatelů, kteří skutečně, do slova a do písmene, pláčí nad výdělkem.

Kromě velkého reklamního slosování předplatitelů o 100 cen (mj. automatická pračka, televizor, CD...) byl připraven i zajímavý kulturní program se skupinou Fešáci a občerstvením za symbolické ceny (párek s pivem za 3 kačky, limča za kačku).

Potěšující výzva byla uváděna na konci pozvánky. „A vy ostatní nemusíte být smutní — Vydavatelství Vltava má ve své koncepci připraveny i další jihočeské okresy.“

Skutečně se těšíme, naše radost nezná mezí — ať žije vedoucí úloha monopolu při budování nově se rodící společnosti ve staré podobě a na starých základech...

Novinářská pravda

František Růžička

O tom, že pouze novináři a jejich mateřské redakce mají vždy pravdu, nás znovu přesvědčuje článek ze soudní síně nazvaný „Pět tisíc za možnou souvislost“ z Deníku Jihočeská pravda ze dne 23. 9.

Článek podrobněji rozvádí spor, ve kterém soukromý podnikatel p. Hronek začalováť okresní noviny Českokrumlovsko (Vydavatelství Vltava) o ochranu osobnosti, když se jeho ctí dotkl jeden ze zveřejněných článků. Po odvolání se věc vrátila k novému projednávání na úroveň první instalace. Odpůrce — Vydavatelství Vltava však setrval na původním názoru, že nemohlo jít o narušení chráněných zájmů navrhovatele.

A jak to dopadlo? Senát nakonec vynesl rozsudek, podle kterého vydavatelství Vltava zaplatí p. Hronkovi 5 tis. Kčs. Přičemž šlo o to, aby si odpůrce uvědomil, že tímto způsobem psát nemůže. To-lik fakta.

Ale znovu tady máme moudro monopolních novin včetně jejich neomylnosti. Závěr článku uvádí, že případem byly zbytečně zaměstnány už tak přetížené soudy, které se mohly věnovat rozhodování závažnějších věcí.

To rozhodné mohly. Ale zmíněné noviny by též mohly mlčet — v okamžiku, kdy byly právoplatně odsouzeny. Ostatní okolnosti včetně úhrady nákladů na řízení můžeme klidně ponechat stranou. Ono to totiž není poprvé, kdy ani čtenáři nesouhlasí a protestují — dokladem je např. článek Doc. ing. Jana Karáska CSc. z Jihočeské univerzity proti dvojsmyslnosti z 22. 9. Jenže jako vždy — musí zvítězit názor postkomunistických novin.

ŽIDOVSKÁ NÁRODNOST BYLA POPRVÉ OFICIÁLNĚ UZNÁNA V ČESKOSLOVENSKU B. BLAIN: ZROZENÍ bývalé republiky pod egidou Židů

(Protižidovská čítanka, Praha, 1944)

Měsíc po tom, co zločinné Principovy výstřely zkosili v Sarajevě rakousko-uherského následníka trůnu a jeho choť, bylo patrné, že hrozí válečné nebezpečí a že nastává doba pohnutých dějin evropské pevniny.

T. G. Masaryk neopomenul nikdy se pochlubiti tím, že od začátku pomýšlel na využití situace, která jako by náhled vyrostla v několika kritických dnech z konce července a začátku srpna 1914. Obyčejně každá historie tzv. našeho odboje začínala líčením, jak se setkali Masaryk a Beneš a jak si hned řekli, že oba budou pracovat pro "naše osvobození". Pozornosti však ušla určitá zajímavá fakta. Masaryk totiž dlel 30. července (1914) v Schandau, v lázních v Sasku (Sachsen). Odtud napsal dopis téhož dne adresovaný jeho známému, redaktorovi pražské "Bohemie", Židu Oskaru Steinovi. Tento dopis zůstal až dosud celkem nepovšimnut.

Sdělil mu:

"Velevážený pane redaktore Steine! Prosím o laskavou zprávu, zda zůstanete nyní v Praze. Rád bych na jeden (dva) den zajel do Prahy. Chci mluvit s panem Ch., než půjde na dovolenou (15. srpna?). Prosím o zprostředkování. Přijel bych, jakmile se trati uvolní, a prosil bych Vás pak o rozhovor. Váš oddaný prof. Masaryk."

Pan Ch. není nikdo jiný, než známý šéf někdejší tajné státní c.k. policie v Praze, okresní hejtmán Chum. Chum byl známou osobností a velmi mocným činitelem v Praze před první světovou válkou. Je pozoruhodné, že Masaryk, sotva vypukla válka, chtěl tohoto všehomocného muže navštívit. Patrně ho chtěl požádat o vydání pasu, a k tomu využil zprostředkování Žida Steina.

Tak tedy bylo zahájeno tzv. osvoboditelské dílo Masarykovo. Nejsou známy dřívější styky Masarykovy se Židem Steinem, ale právě ruce tohoto Žida otevřely mu klíku u dveří Chumových, a tím cestu k tzv. osvoboditelskému dílu.

Masarykovy styky se Židy byly vždy velmi přátelské. Bylo přece známo, jak se pro ně exponoval za Hilsnerovy aféry, což mu vyneslo sympatie celého světového Židovstva. Každý věděl, jak se ho Židé ujali za studií ve Vídni, jak mu Židé Penížek a Lippenner dopomohli na universitu do Prahy, i jak mu jeho židovský žák po své sebevraždě odkázal značné dědictví. Nezůstalo utajeno, že Masaryk v roce 1907 směl mluvit, jako první z Arijců (autorovi článku zřejmě nebyl znám Masarykův částečně židovský původ - pozn. red.), při nedělní ranní bohoslužbě ve "svobodné synagoze" v New Yorku, čímž si získal přízeň severoamerického rabína a sionistického politika Stephena Wise. Židé

se T. G. Masarykovi bchatě odměňovali za pomoc, poskytnutou tím proti zjištěnému nacionálnímu smýšlení, hlavně českému, a pomáhali mu, kde mohli.

Že však Masaryk zahájil svoji "osvobozeneckou práci" pomocí pražského Žida, to zůstalo téměř nepovšimnuto, ačkoli to ilustruje více než co jiného nejen jeho celou osvobozeneckou práci, ale vztah Židů k bývalé republice československé vůbec. Prostě, Masaryk, začínaje cestu odboje, která mu vynesla doživotní presidentský úřad, obrátil se na židovského redaktora.

Když pak Masaryk konečně odjel do zahraničí, vstoupil ihned do styku s vedoucími Židy, kteří mu všude pomáhali. Totéž ovšem platí i o Edvardu Benešovi, který se po útěku do Paříže obrátil na svého někdejšího profesora Žida Davida Durkheima a dále na profesora Eisenmanna, který pak stál pozdější Česko-Slovenskou republiku mnoho peněz. Salonem, kde se Beneš s Masarykem sbližovali s rozhodujícími kruhy francouzské politiky, byla společnost Luisy Weissové, která byla typickou Židovskou. Zmíněný salon sloužil i jiným politickým intrikám, poněvadž Židovka Weissová ve své touze po politické kariéře a finančních plodech, které z ní plynuly, dávala k dispozici politickému čachrářství nejen svůj salon, ale i svůj židovský erotický temperament. Později vydávala levicový týdeník "L'Europe Nouvelle", který byl za bývalé československé republiky financován z Prahy. A tak brzy vidíme po boku dvojice T. G. Masaryk - Beneš and Comp., židovského profesora na Sorboně, Žida Leona Brunschwigga, politika a novináře Salomona Grundbacha a jiné figury z řad židovských, které stavěly Benešovi most k ústřední zednářské lóži v Paříži Grand Orient de France.

Také Žid Freund, který si přisvojil druhé jméno Deschamps, pomáhal Masarykovi a Benešovi, jako příbuzný prezidenta Poincaréa. A abychom nezapomněli, je třeba k této skupině připočítati i pařížského rabína Sterna.

Židé Wadeles, Winsch, Singer přispívali hlavně peněžními dary. Žid Winsch dával i po válce tehdejší pařížské československé kolonii ročně 40.000 franků. Za to dostal řád Bílého lva.

Žid Weitsch z pražské universitní knihovny vyličil v kapitole "Masaryk a sionismus", v knize "Masaryk a Židovství", jak byla zahraniční agitace T. G. Masaryka v roce 1918 zakončena: "3 září 1918 odevzdal Lansing Masarykově prohlášení, jímž byla Česko-slovenská národní rada v Paříži uznána jako vláda, vedoucí válku. To znamenalo vítězství. K prvním, kteří blahopřáli, patří američtí sionisté."

Když pak umělý československý stát byl uskutečněn, T. G. Masaryk a Beneš se museli rozsáhle zavázat Židům, zapsat se opravdu krví, tělem i duší za pomoc, kterou Židé poskytli Masarykovi a Benešovi v tzv. osvobozeneckém hnutí. Můžeme říci, že od října 1918 byl tzv. československý stát a český národ pod stálou kontrolou mezinárodního Židovstva. Již v revoluční den 28. října 1918 se ohlásila Židovská národní rada v Československu, v čele s Drem Singerem, Brodem a prof. Engelem u tehdejšího Národního výboru. Zmínění Židé odevzdali Švehlovi, Soukupovi a Stříbrnému memorandum, kde žádali uznání svobody a neodvislosti Židů. Dále žádali plná práva pro Židy, demokratisaci a sjednocení židovských obcí.

Když se vrátil T. G. Masaryk ze zahraničí do vlasti, přijal 31. prosince 1918 předsednictvo Židovské národní rady. V audienci Dr. Singer rozvinul program židovských požadavků a připomněl Masarykovi jeho poselství k americkým sionistům v říjnu 1918, které Masaryk vyhlásil, než odejel z USA.

Masaryk slíbil, že všechny židovské požadavky budou splněny.

Jak ve všem všudy tzv. naši osvoboditelé počítali jen se Židy a pamatovali jen na Židy, dokazuje i anglický diplomat Harold Nicolson, který ve své knize o versailleském jednání vyličil rozhovor ze dne 16. ledna 1919, v němž mu Dr. Beneš odůvodňoval nutnost připojení Podkarpatské Rusi k Československé republice tím, že podkarpatoruští Židé nechtějí přijít ani k Rusku, ani k Rumunsku. Židé byli také nadšeni dalším přijetím delegace Židovské národní rady za vedení Dra Maxe Broda u T. G. Masaryka dne 22. března 1919. A za několik dní na to, již 5. dubna 1919 byli přijati delegáti Židovské národní rady Benešem, který tehdy jako zahraniční ministr pravil k nim ve svém projevu, že nakládání se Židy je pro něho zkušebním kamenem, na kterém stál musí dokázati, zda patří k západnímu okruhu či nikoli. Beneš se také ztotožnil s delegací, odmítající asimilaci Židů. Sionistický směr byl podle jeho vlastního vyjádření Benešovi "osobně sympatický".

Židé ovšem zřejmě nevěřili Benešovi, a proto v srpnu 1919 zvláštní delegace jela za ním do Paříže, kde včas chtěla vyslechnouti jeho názory a dostati od něho nové záruky. Beneš jim znovu zdůraznil, že zastává stanovisko sionistů a židovských imperialistů. Vždyť také jeho vlivem se dostaly záruky o ochraně menšin do Československé ústavní listiny. Jestliže mírová smlouva, a zejména statut Společnosti národů, mluvily o ochraně menšin, netýkala se vlastně ochrana skutečných národních menšin, nýbrž byla utvořena jen hlavně pro Židy a kvůli Židům.

Židé si prostě vymohli ochranu svých privilegií a nadpráví, a jen pro Židy byla nucena bývalá československá republika podepsat v rámci známé ženevské ligy tzv. menšinový závazek, takže bývalé Československo bylo první zemí, kde byla oficiálně uznána židovská národnost.

A zahraniční svět také plně v tomto směru chápal "poslání československé republiky" a posílal tam jako své kontroly zase jen Židy. Zmíněný již francouzský profesor Eisenmann byl jedním z nich. Spojené státy posílaly do Prahy jako svého vyslance Žida Lewise Einsteina. Vždyť právě USA dobře věděly, jaké závazky dal ještě v říjnu 1918 Masaryk Židům ve Spojených státech. Ještě 25. října 1918 Masaryk inscenoval konferenci zástupců středoevropských národů v "Independence Hall" ve Philadelphii. Tam byl také podepsán protokol, sepsaný anglicky a hebrejsky, který Masaryk podepsal první. Od té chvíle bývalé Československo bylo kořistí Židů, zednářů a podobných kořistníků. Židé věděli velmi dobře, proč ze svého židovského světového kongresu z Ženevy, dne 11. října 1938 poslali dr. Benešovi, expresidentovi, jehož stát se úplně zhroutil, pozdravný dopis, v němž mu vyslovují "hluboký obdiv a sympatie" a projevy lásky, které prý nemohou slova ani vyjádřit, co všechno cítí milióny Židů v celém světě k Benešovi. V dopise se mluví o příkoří a neštěstí, které potkalo Beneše. A tato slova lásky podepsal jménem světového židovského kongresu Dr. E. Gornmann. Beneš si jistě může dát tento dopis za rámeček, neboť to byl první pozdrav na jeho cestě, kterou pak nastoupil za tzv. druhým "osvobozením" českého národa. A zase to byl pozdrav židovský.

Co je však horšího, že Židé pomocí zednářských lóží pronikli i do tzv. nacionálních kruhů a skupiny české. Mnoho významných českých lidí bylo členy zednářských lóží a byli to lidé z tzv. nacionálního tábora. Navenek vystupovali jako stoupenci nacionální pravice, večer však zasedli za stoly zednářských lóžových templů, oblékli si zástěry a odznaky a seděli tam a rokovali po boku vyslovených Židů nebo židovských exponentů. A již svou příslušností v zednářských lóžích vlastně dali veškeren svůj politický program a vliv do služeb zednářských velkolóží, jejichž sídlo bylo buď v Londýně, v Paříži anebo ve Washingtonu. Navenek vystupovali jako Sokolové a členové pravicových politických organizací, pod zemí pracovali však pro mezinárodní zednářstvo a Židovstvo. Proto byla založena lóže "Národ" a jiné lóže, aby tím vnitřní život český byl rozložen. Je dilem židovskozednářských lóží, že v roce 1935 dr. Beneš byl zvolen za nástupce Masarykova na presidentském křesle. Sluncem zednářských lóží byl T. G. Masaryk, Měsícem Beneše a Polárkou Dr. K. Weigner, universitní profesor, který byl velmistrem československé národní velké lóže. Také starosta bývalého Sokola Dr. Jos. Scheiner byl zednářem 33. stupně.

Již to stačí, aby bylo jasno, že vnitřní český život byl úplně rozložen vlivy zednář-

skými a židovskými. Pochopíme, že klerikální deník "Čech", později zašlý, v březnu 1933 ztrnul hrůzou nad požidovštěním politického zákulisí československého a ve svém úvodníku napsal:

"President Masaryk a ministr Beneš musí přece vědět, zda-li jsme svou samostatnost dostali od států Dohody, nebo máme-li za ní děkovat Rotschldům, Wedelsům a Freudům. Tato samostatnost je nám drahá a vzácná, ale kdybychom měli vědomí, že za ní máme děkovat několika Židům, bylo by to všem Čechům a Slovákům velmi trapné. Nevíme také, co by si Židé v naší republice mohli ještě dále přát. Dělá se pro ně všechno možné, takže ani v Palestině nemají větších práv. Přejí si snad ještě židovského presidenta a židovské ministerstvo? Je na čase, aby historie našeho osvobození a našeho státního osamostatnění byla konečně jednou uvolněna, aby kdejaký rabín nemohl reklamovat pro Židy

práva, která jim nepřísluší a kterých si nezaslouží!"

Posudek jistě příznačný a plně věrohodný! Po dvaceti letech Edvard Beneš jde ve stopách, které zmíněný klerikální list tak ostře kritisoval. Ještě hlouběji se propadl do židovského žoku s penězi.

Židé touží po ovládnutí světa taktikou, která se nezměnila od prvopočátku lidských dějin: Zmocnit se peněz, rozložit veřejné mínění, zbavit národ jeho duše a ducha, ovládnout rozhodující politický svět a pak točit národy jako figurkami, vysát je, kořistit z nich, a tak bohatnout a připravovat bohatství a pokorný a ochotný svět pro další blaho příštích generací Israele!

Z těchto faktů se jasně rýsuje, že u kořebky tzv. osvobození stáli jen a jen Židé.

Žid Oskar Stein tuto kolébku rozhoupal. Bývalé Československo vzniklo na přání Židů a pro jejich cíle!

(nadtitulek redakce TP)

TI DOMA A TI VENKU

To číslo zveřejnila Konfederace politických vězňů Československa: Přibližně 400 000 občanů emigrovalo z Československa v období od roku 1948 do roku 1989. Dodejme k tomu údaj, že naprostá většina těchto lidí se v zemích, kde je přijali, "uchytila". Poctivou prací, svým umem, dovedností, znalostmi si vydobyla čestné místo ve společnosti. A nebylo to nikdy lehké. Byly tu problémy jazykové, mentální, rodinné. Mnozí věděli, že doma jsou jejich rodinní příslušníci pronásledováni, stojí pod tlakem komunistického režimu. A ne jeden z těch, kdo opustil svou vlast, brzy zjistil, že se o něho více či méně zajímá pověstná Státní bezpečnost. Emigrace – a to potvrdí každý lékař, psycholog, sociolog – znamená pro exulanta zhruba o pět až deset let kratší statistickou délku života. Prostě a stručně: Emigrace zanechala na každém z oněch čtyř set tisíc lidí svou stopu. Nedobrou stopu.

»Sametová« revoluce v listopadu 1989 byla – podle mínění naprosté většiny těch, kdo odešli do zahraničí – předělem v jejich životě. Změnil se jejich »status«. Již nebyli běženci bez vlasti, ale opět se většina z nich cítila jako občané demokratického Československa. Utvrzovala je v tomto názoru prohlášení prezidenta Václava Havla a různých institucí včetně parlamentu a vlády. V prvních týdnech po listopadu se hemžily výzvy k Čechům a Slovákům v zahraničí, aby se vrátili domů, pomáhali budovat nový stát, svými zkušenostmi získanými za léta pobytu v demokratických zemích světa přispěli k rozvoji toho nového domova, ve vlasti.

Uplynul nějaký čas a je doba prvního bilancování. Jaky je nyní poměr domova k exilu, k těm zhruba 400 000, kteří museli opustit Československo. A věru – bilance je to neradostná. Bilance, která má hořkou příchut', vyvolává smutek. Proč? Protože naprostá většina oněch krásných slov zůstala prázdnými slovy, pojmy bez obsahu, sliby, na něž se nedalo stavět.

Tak především: Zatím se – až na výjimky – nikdo z představitelů poli-

tického a kulturního exilu všech emigračních vln do Československa nevrátil. Mnozí zájem projevili, ale když šlo např. o to, kde bydlet, zjistilo se, že jsou nepřekonatelné překážky při získání slušného bytu. Ze exulanta, který se chtěl vrátit, před svým odchodem z vlasti onen slušný byt měl, nikoho nezajímalo. Dokonce při eventuální možnosti byt nebo domek koupit, se pojednou vyrojilo množství jakoby nepřekonatelných byrokratických překážek.

Nebo jiná zkušenost: Při rozhovorech s lidmi na pracovišti, v ústavu, nemocnici či jinde se najednou ukázalo, že většina nemá o »zkušenosti« toho příslušného naprosto žádný zájem. Proč? Většinou proto, že se exulant vyslovoval v tom smyslu, že především je třeba tvrdé práce. A – jak nedávno napsal i vlivný západoněmecký deník »Frankfurter Allgemeine Zeitung« – mnoho obyvatel Československa by chtělo žít jako v kapitalismu, ale pracovat socialisticky. A to ovšem, chce-li republika co nejrychleji překonat dědictví komunistické diktatury, nelze.

Ale: Zdá se, že hráz domova proti exilu vytvářejí (možná nechtěně) i někteří představitelé dnešního veřejného života. Tak se např. objevilo mínění, že vlastně nikdo do exilu odcházet nemusel. Kdyby tento názor zastával třeba T. G. Masaryk, kdo ví, zda bychom dnes měli samostatný československý stát. Nebo příklad z nedávné minulosti. Kdyby nebylo exilu, kdo ví, zda by vůbec československá veřejnost věděla v tak rozsáhlé šíři, že existuje hnutí Charta 77, VONS a řada dalších iniciativ, že vychází samizdatová literatura. Díky rozhlasovým stanicím jako Svobodná Evropa, Hlas Ameriky, Deutsche Welle, Deutschlandfunk, BBC a dalších se Češi a Slováci seznamovali s obětavou prací a s pronásledováním těch, jež hájili občanská práva apod. Nikdo nežádá, aby za tuto práci byl chválen, odměňován. Ale tvrdit, že exilu nebylo třeba (a to nemluvím o exilových časopisech a exilových nakladatelstvích), je demagogie a skrývá se za ní zlý úmysl.

Čistím koberce

a čalouněný nábytek. Volejte kdykoliv, Chris — (708) 863-4113.

HELP WANTED

Pomoc do kuchyně na vydávání jídel. Přednost zkušeným. Plat \$400 týdně. Hlaste se osobně, mezi 11:30 — 3:00 hod. nebo 7:30 — 8:30. Corner Restaurant, 9201 West Broadway, Brookfield.

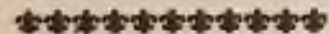
SEZNÁMENÍ

Češka, středoškolačka, 40 let, hledá inteligentního, vyrovnaného muže do 50 let. Foto vítáno. Zn. Západ — USA.

SEZNÁMENÍ:

38 lety sportovně založený hledá protějšek bez závazků k vážnému seznámení. Zn. "Najdu?"

JKK TRANSLATION SERVICE
z češtiny do angličtiny
a naopak
I. J. Kovar
P.O. Box 313
Riverside, Il. 60546
or call (708) 442-7115

PSYCHIC HEALER

DONNA LYNN
PSYCHIC HEALER
PALM & CARD READINGS
She can help all problems of life, love, marriage. No matter what's your problem. She can and will help you. Quick results. Call now: 312-476-8221.

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty
6226 záp. Čermák tř.
Berwyn, Ill.
č. tel.: 484-4800

NORTH RIVERSIDE

3 ložnicový novější domek, obý-
vák, formální jídelna, centrální
chlazení, 2 koupelny, rekreační
místnost, garáž na dvě auta.
Blízko autobusové zastávky a ná-
kupu. **SOLD**

BERWYN

3-rodinný dům, 3—3—1 ložnice.
Postranní vjezd do zděnné gará-
že, vysoké nájmý. Skok na Čermá-
kovu třídu. **SOLD**

BERWYN

2-rodinný dům, 3—2 ložnice, sepa-
rátní topení, plav. bezmrt, garáž
na dvě auta. Blízko Čermákovy
třídy. **SOLD**

HELP WANTED

SECRETARY: česky, anglicky,
musí mít vlastní auto, lehké
psaní na stroji, od 10 do 4, plat
dle dohody. Nabídky pod znač-
kou "Spolehlivá" do redakce.

CHILD CARE:

Mature, responsible, experien-
ced woman to help mom care
for a 4—mo. old in her Oak-
brook home. Part—time, flexib-
le hrs., non—smoker. Tel. 323-
5771

— WILL HIRE:

Looking for nail technician and
pedicurist for ultra—modern salon
in western suburbs. Great oppor-
tunity for a new career in the field
of finger nails. Will train. Must
speak some English and have trans-
portation. Tel 986—0000.

Start \$11.88/hr. + benefits.
For application & info cal 1-
216-324-7285, 7am to 10pm.

Poslouchejte

Československou

půlhodinku

na radiové stanici

WCEV 1450 AM

každou
středu a čtvrtek
v 8.05 večer
řídí Jerry Jirák

P.S. WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Paul Douglas: An Economist for Then, And Now

This year marks the 100th anniversary of the birth of Illinois Senator Paul Douglas, one of the giants in the Senate of this century.

Most who recall his contributions think of his work in the Senate, but before he came to that body he had distinguished himself as an economist, particularly for his studies on wages. The Cobb-Douglas theory of wages is still cited by economists, but few who cite it know that the Douglas half of that team was the famous senator.

I checked a book out of the Library of Congress he wrote in 1930 — 18 years before he came to the Senate. Titled simply, *Real Wages in the United States*, it is not as well known as another book he wrote, *The Theory of Wages*.

The book I obtained is a study of wages and living costs in the United States from 1890 to 1926.

In some areas we have made progress: in other areas not too much.

For example, the income of Americans in 1918 was divided by the author into seven groups. The bottom one-seventh spent 44 percent of their income on food. The top one-seventh spent 35 percent of their income on food.

Today, thanks to the ingenuity and hard work of our nation's farmers, Americans averaged 11.5 percent of personal disposable income in 1991 on food, according to the Department of Agriculture.

In the period 1900 to 1914, unskilled labor lost earning power, while those with skills gained in earning power. Generally that would be true today also. The nation needs to push education and

the learning of skills more than we have.

Here is another Douglas observation, a comparison of 1892-1899 with 1926:

"Government employees and ministers have fared rather badly during the period. In 1926 Federal employees could purchase only 70 percent as much as in 1892-1899, while postal employees could buy 96 percent as much Ministers were two percent below the average for 1892-1899."

He noted that teachers were making 37 percent more, but the school year had been lengthened significantly. Other gains were by coal miners, 33 percent; farm labor, 11 percent; manufacturing workers, seven percent; steam railway workers, five percent; street railway workers, three percent; and telephone employees, one percent.

Telegraph workers broke even. Losses were experienced by clerical workers, four percent; gas and electric workers, 20 percent.

Our society has changed dramatically since those days, and for most people, changed significantly for the better, though in the last decade there has been a substantial slow-down in income growth, brought on primarily by the consequences of the federal deficit, and our failure to have sound investment policies.

The one clear lesson in the study of wages by Paul Douglas is: Get an education. We should not need statistics to tell us that. Our instinct tells us that, and the economists and statisticians underscore it.

■ SACRAMENTO, Ca.

Zdejší nemocnice oznámila, že operatéri použili robota — 7 stop dlouhou mechanickou paži s vrtákem na konci, při nahrazení kyčelního kloubu, což bylo poprvé na celém světě.

Operace byla provedena v nemocnici Sutter General Hospital minulou sobotu, a pacient je v uspokojivém stavu. Robot—pomocník při operaci, zvaný Robodoc, vyrobila firma Surgical Systems,

Inc. v Sacramentu.

Operace byla první z deseti testů, které schválila U.S. Food and Drug Administration. Robodoc byl sestaven, aby pomohl operatérům vrtat přesnější dutiny pro nepřicementované kyčelní klouby. Přes 200,000 Američanů podstupuje tuto operaci každý rok.

Tato první operace byla provedena po šesti letech práce a 26 zkušebních operací na psech.

Na vědomí našim čtenářům:

V poslední době se několik našich čtenářů dotazovalo ohledně data předplatného, které je vedle adresy na první stránce novin. Změny dat dělal náš dobrý přítel, který se po 42. letech exilu vrátil do Čech ke své rodině. Tato práce je velice zdoluhavá, neboť máme dosud zastaralý adresograf — na novější, jako mají jiné noviny, nezbyvá peněz. Pracujeme po večerech a nedělích, čtyři naši spolupracovníci jsou v Československu, proto prosíme čtenáře o trpělivost. Ujišťujeme vás, že každé došlé předplatné je ihned správně zapsáno do účetních knih.

— Děkujeme

Bude pre nás potěšením zastupovat' záujmy Vašej firmy v Československu, na Ukrajině a v Rusku. Firma: DAREXIM, Rúdlovská 90, 974 00 Banská Bystrica, Czechoslovakia, FAX 042-88—53938.

It will be a pleasure for us to represent the interests of your firm in Czechoslovakia, Ukraine and Russia. Firm: DAREXIM, Rúdlovská 90, 974 00 Banská Bystrica, Czechoslovakia, FAX 042—88—53938.

Lidský nos jako tělesný orgán je nejen začátkem horních cest dýchacích, ale tvarem a položením i důležitou součástí krásy obličeje tvrdí to malíři, sochaři, herci i fotografové. Somatologicky je účel nosu jednoznačný; fyziognomicky, což je nauka o souvislosti utváření obličeje s duševními rysy nitra, velmi mnohotvarý: známe nos antický, ostrý, tupý, něžný, přšlavý a mnoho dalších.

Za nejošklivější nos v dějinách dosud platí nos francouzského básníka, myslitele a spisovatele Cyrana z Bergeraku, žijícího v letech 1619—1655, autora utopistického románu "Cesta na měsíc". Jeho nos byl popisován jako pokrývka největší části obličeje, tvořící uprostřed strmě klesající horu; jindy jako nehezky čumák tapira nebo přespříliš vystoupilý zobák prérijního ptáka. Rozverných posměšníků se v každé době najde vždycky dostatek, a urozený pán šlechtic Cyrano z Bergeraku, vlastním povoláním voják, vybojoval pro tento svůj ošklivý tělesný orgán vskutku na sta soubojů a dokonce usmrtil dvanáct nehorázných posměváčků.

Druhá příčina v žebříčku nejošklivějších nosů prý patří americkému multimilionáři P. Morganovi, který zemřel na počátku tohoto století. Jeho nos byl znetvořen velikou ošklivou bradavicí, a třebaže na její odstranění onen multimilionář vypsal velkou odměnu, žádný z tehdejších odborníků si s ní nevěděl rady. — Ovšem že dnešní plastiční chirurgové by si dovedli poradit.

Lidé všech věků touží mnohdy až nezřízeně po tělesné kráse a pokusy operací nosu k přetvoření a příkrášlení nejsou žádnou novinkou. V patnáctém století používal italský operatér Branca prastaré metody Hindů a snažil se vylepšovat tvary nosů solventních pacientů transplantací kůže z rukou. V témže století jiný operatér a vylepšovatel tváří Tagliati nedostal po své smrti církevní povolení k pohřbu do posvěcené hřbitovni země, neboť je prý podle pomluv klevebníků a závistivců prováděl za pomoci ďábla.

Pařížské dámy později platily průměrně 85 liber za přeformování svých nosků podle zvláštního pařížského způsobu. Z nich šest z deseti byly herečky nebo spisovatelky a na deset operovaných dam — neboť pošetilost není nikdy záležitostí pouze ženskou — připadal jeden muž.

V české zemi je v kronikách zaznamenán jeden případ a to dánského astronoma Tychona de Brahe, jemuž v souboji rozdivočelý protivník utal nemilosrdně nos. Po zahojení rány si proslulý hvězdář dal podle svého vlastního návrhu udělat nos umělý a nosil jej přilepený na obličej pomocí jim vynalezeného lepidla.

Vůdčí zjev ruské hudby skladatel Dmitrij Šostakovič zkomponoval operu "Nos", k níž mu dodala námět Gogolova povídka — příběh muže, který si při holení neopatrností uřízl vlastní nos a ten se pak zcela osamostatnil, začal žít vlastním způsobem a posléze se stal dokonce vlivným carským úředníkem; námět je to tedy ryze káfovský! A pak teprve měl tu správnou úřednickou možnost strkat do všeho nos.

TI DOMA A TI VENKU ...

Nebo jiná otázka: Hodně se hovoří o uznání tzv. Třetího odboje. Odboje těch, kteří v letech 1948 až 1989 aktivně pracovali proti komunistické totalitě. Jistě, hlavní tíhu nesli oběti komunistické brutality let 1948—1960. Proti tomu, co se stalo tehdy, nelze postavit naprosto nic. Ale zatím se prakticky nikde neozvalo, že mezi účastníky onoho Třetího odboje patří i politický exil. Jeho úlohu nelze jistě přeceňovat (nikdo v exilu to nedělá), ale také ne podceňovat, jak jsme toho někdy svědky doma. I zde by bylo konečně třeba říci jasné slovo.

Nejde však jen o politické problémy. Vztah domova k exilu ovlivňuje i celá řada dalších faktorů. Tak třeba byl nedávno do nemožnosti zvýšen poštovní tarif pro tiskopisy z Československa do zahraničí. Z 18 korun na 128 korun za kilový balíček novin nebo knih. Znám případ, kdy jedna babička posílala svým vnukům do Švýcarska pravidelně

české dětské knihy. Nyní si to ze svého důchodu již dovolit nemůže.

Kdo nese vinu za tuto vůči značné části exilu namířené »politiky« poštovních tarifů, není známo. Ale přinejmenším by to měli vědět na předsednictvu federální vlády a sjednat co nejdříve nápravu.

Vše, co se slyší o vztahu exilu a domova, nasvědčuje, že »někdo« v Československu chce kalit vodu — a kalí ji. Vyvolávají se averze, nejistoty, vznikají pomluvy. Komu to vše slouží? Především těm, kteří se bojí, že by exil mohl vnášet nepříjemné otázky týkající se skutečného postupu demokratizace v republice. Demokracie má totiž pouze jediné pravidlo hry. A nikdo si ho nemůže přizpůsobovat podle svých potřeb. Pokus o izolaci exilu může mít sice dočasný úspěch — ale jistě je, že poškozen tím nebude exil, ale československá demokracie.

RUDOLF STRÖBINGER
Viedeňské Listy

Nejmenovaná čs. soukromá firma se pokusila vyvézt celkem pět sovětských bojových vrtulníků MI—8 do bývalé Jugoslávie, na kterou platí embargo OSN.

Z osvobozených monologů

Jára Meců

Naše rodina šla za všech dob s pokrokem. Ne, neřkejte nic. Já vám to musím jako cizinci a vzdálenému krajánkovi povědět, jinak zblázním. Vy vůbec nemáte šajnu co to u nás znamená jít s pokrokem! Jít s pokrokem po vítězném únoru, blahé paměti, znamenalo držet se partajní linie, nekoukat vlevo ani vpravo, ale maširovat furt a furt a přímo do světlých zítřků. Proto jsme dnes, po dvačtyřicetiletém pochodování v takový strašný bídě, krajánku cizinče. Pravdou ovšem je, že tahle maširovací drezůra se naší rodince moc šikla i po vítězném listopadu. Maširujeme jedna radost a s větší chutí. Ani kuří oka už nejsou problémem. Vono se jinak maširuje jen za jednou neomylnou a jasnozřivou partají a docela jinak za dvěma neomylnými. Obzvlášť když každá šlape jiným směrem. Ještě, že máme tu demokracii nebo jak se to vlastně jmenuje a můžeme na sebe osvobozeně pokřikovat a všelijak hulákat. Takový veteřeni papulí a zatracování protivníků já nepamatuje ani z časů nejvyšší normalizace, demokratizace, rekonstrukce, perestrojky a glasnosti! My ovšem se v držení partajní linie, jako bezpartajní rodinka, držíme jako jeden muž a maširujeme za tou naší. Jen děda občas kacířsky zapochybuje zda ta naše je ještě naše. To má z minula, kdy naše rodná byla vlastně sovětská a šmarovala jen tam kam chtěli azbuci. S neomylněma vladařema našinec nikdy neví jak dlouho bude na vítězném pochodu. Jedni to měli na tisíc let, druzí na věčné časy. Ti dnešní to prej maj jen na doživotí, ale čert jim věř když jsme v té demokracii a voni si vo nás pořád něco šuškej za zašperovanými dveřma. Tuhle jsem, přesně dle vládnoucí linie našich jasnozřivých udělal krásnej transparent s nápisem: Pryč s Československem! Celá rodina jsme spořádaně, jako za starejch časů vyrazili k radostnému járotu do ulic. Jeden by nevěřil kolik tam ještě všude bylo Čechoslováků. Seřezali nás hned v první ulici a pak nás hnali ještě přes tři další. Voni snad ani neví, že ti nahoře, tam za dveřmi je už rozdělili a společně to tam zapljej. Rodina leží v obvazech, ale já, jak vidíte o berlích jedu za nejvyššími jasnozřivými. Musím je varovat. Aby se, jak tak maširujou do té Evropy, aspoň občas koukli za sebe. Aby ti zatracení Čechoslováci nakonec nešli jinou cestou a bez nich!!

Československo, září 1992

Židé a Československá republika

V bývalého monarchii Rakousko-Uherské žily dva miliony Židů, tedy tři-krát tolik než v Německu před první válkou. Rakouský liberalismus byl typický a vyhovoval dobře Židům, kteří dovedli exploatovat výborně liberalistická hesla o rovnosti a svobodě. Protože disponovali velkým kapitálem, pozřeli brzy velký i těžký průmysl. Stali se majiteli latifundií, dostávali do svých rukou banky a tzv. velký tisk. Vídeňský Rothschild se stal faktickým páнем monarchie!

Židé tehdy inklinovali k Vídni - Praha byla pouze jejich filiálkou. Po první světové válce nastala radikální změna v postoji Židů. Takřka přes noc se orientovali na Prahu, protože tušili, že režim v novém čs. státě bude židomilský. U kolébky tohoto státu stálo světové židovstvo, které mělo zájem na tom, aby ve střední Evropě vznikl stát, kde by měli Židé svou baštu. Masaryk a Beneš se zavázali světovému židovstvu, že z ČSR takový stát vytvoří. Proto byla do ústavy dána klauzule o rovnoprávnosti Židů a proto byla celá politika republiky řízena zájmy židovskými a zednářskými. Konkrétně šlo v ústavě o odstavec, týkající se ochrany Židů.

Tehdejší čs. republika se stala asylem židovských emigrantů a není také náhodné, že se stala v roce 1933 místem sionistického sjezdu, jehož delegáti byli vítáni oficiálními osobnostmi, zejména ministrem zahraničí Benešem.

"Nezapomeňte, že Židé jsou národem nám zcela cizím"

Jan Neruda

Ing. Jaromír Thuma, Praha

ážení přátelé,

náhodou se nám podařilo získat starší výtisk Nedělního Hlasatele (z 24. května 1992). Zaujalo nás, kolik prostoru věnují Vaše noviny tomu, co se děje v Československu.

Před dvěma lety jsme založili Šternberkovo přírodovědné muzeum dětí. Snažíme se navázat na práci někdejších muzejních spolků, ale s využitím současných možností. Zachraňujeme a dokumentujeme ohrožený přírodovědný materiál, odborně jej zpracováváme a zároveň využíváme k výstavám, které instalujeme na veřejně přístupná místa. Veškeré práce se mohou účastnit i děti od 8 let. Zabýváme se přírodou, většinou vycházíme z našich vlastních nálezů a fotografií, ale snažíme se informovat veřejnost i o problémech, které souvisejí s ochranou přírody jinde ve světě. Zatím se nám podařilo udělat 7 výstav, většinu jsme instalovali ve stanicích metra. Výstavy instalujeme na přenosné panely, případně používáme jednoduchých vitrin. Plocha každé výstavy je 20 — 30 m², panely mají rozměr kolem 1 m². Každou výstavu vidí minimálně 50 000 lidí. Patříme mezi velmi chudé organizace a proto máme u výstav kasičku na dobrovolné vstupné — kdo nám chce přispět a může si to dovolit, obětuje nějakou tu minci.

Zápisy v návštěvnických knihách jsou různé — od nerozluštělných mazanic a sprostáren menší části populace až k návrhům na další výstavy a nabídkám spolupráce. Převládá přání, abychom vydrželi a pokračovali. Je zajímavé, že tyto akce mají velký ohlas i mezi zahraničními návštěvníky. Vyskytují se i názory, že by bylo vhodné instalovat výstavy i jinde, mimo území Československa. Něco tako-

vého si ovšem sami nemůžeme dovolit.

Dovolujeme se proto obrátit se na Vás s následující prosbou: Jsme schopni upravit výstavy na stejné podložky o rozměrech např. 1 x 1m. V některých případech je můžeme doplnit i videozáznamem (ale pouze v systému PAL — kasety VHS). Výstavu bychom pomoci některé letecké společnosti zaslali do USA. Podle zkušeností předpokládáme, že by tuto dopravu bylo možno zajistit zdarma — jako podporu naší činnosti a reklamu pro leteckou společnost. Tady však naše možnost končí. Potřebovali bychom někoho, kdo by se ujal instalace výstavy v USA, konkrétně by to mohly být Vaše noviny, případně možná znáte nějaký spolek nebo nadšence, který by takovou věc zvládl. Znamenalo by to především získat nebo vypůjčit výstavní panely, případně několik jednoduchých vitrin. Pokud by se to ukázalo vhodné, můžeme Vám pak zasílat i několik výstav ročně.

Máme poměrně velký archiv fotografií z naší přírody. Můžeme Vám, pokud to uznáte za vhodné, zasílat pravidelně nebo nepravidelně informace o našich přírodních zajímavostech. Zejména pro naše dětské členy, kterých je většina, by bylo povzbuzující, kdyby se výsledky jejich práce objevovaly v novinách. Pro Vaši informaci přikládáme několik fotografií z naší činnosti.

Předem Vám děkujeme a pokud budete některý z návrhů považovat za realizovatelný, napište nám. Naše adresa je: Šternberkovo přírodovědné muzeum dětí, Ovčárská 418, Praha 10, 108 00, Československo.

Za výkonný výbor

Karel Drábek

Hudba budoucnosti

František Růžička

Za hudbu roku 1994 v Rakousku považuje autor článku "Platit jen skutečnou službu" (DJP 11. února 1992) nový postup při zajišťování odvozu domovního odpadu a provádění úhrady podle skutečně odvezeného množství a dodržení termínů dovozu (od 1.1. 1994).

Protože je článek zařazen v rubrice "...a co si myslíte vy?", domnívám se, že jde pouze o tradiční morální povzdechnutí šéfredaktora tohoto deníku a jakousi udičku na podchycení několika občanských, kulturně vyslovených názorů. Jsem přesvědčen, že pokud jako funkcionář domovní samosprávy Stavebního bytového družstva, vypracuji ucelený přehled o nedostatcích Technic-

kých služeb města při zajišťování této činnosti, zůstane zcela nepovšimnut — vlastně pouze neotřetěn, ale pečlivě založen. Tak se stalo již několikrát a to i v posledním období (lze dokladovat). Šéfredaktor pak s klidnou tváří a bez uzardění podá zdůvodnění, že mnou zpracovaný materiál je příliš kritický.

Ano — ono to totiž jinak nejde. V novinách, které kladou stejné otázky, jsou stejní lidé jako před léty a v podniku, který zajišťuje tyto služby — rovněž. Takže — všichni se dobře znají, už není o čem psát. Vše bylo již řečeno, vše bylo napsáno i závěr je stále nulový — vlastně hudbou příliš vzdálené budoucnosti.

Přiletěli nevidění. Jejich přítomnost na Zemi nikdo nepostřehl. Mimosmšťané z dalekého Rudého světa jiné galaxie. Vyslanci zvrácené civilizace, hledající další světy, do nichž by mohli rozšířit svůj kult zla. Psal se rok 18. pozemského letopočtu...

Neviditelný kosmolet mimosmšťanů přistál uprostřed Evropy, která vřela varem předpovídajícím blížící se válku. Signální soustava neznámých návštěvníků zaregistrovala prostředí, v němž existovaly zárodky vhodné pro mutagenní změny. Nepozorování zkoumali lidé a našli mezi nimi mnohé, v nichž zlé vlastnosti převládaly nad dobrými. Právě to hledali a potřebovali pro svůj plán. Vybrali si ty, v nichž ostře doutnaly jiskry zla a podrobili je mutagenní přeměně...

Zaseli tak své zloděšné semě a tiše odletěli, nevidění tak, jako při svém přeletu. Ztratili se v nekonečných dálkách vesmíru, aby hledali další světy, v nichž by mohli šířit svůj kult rudého zla...

Pár let uběhlo a zdánlivě se nic zvláštního nedělo. Lidé se prali mezi sebou a tak ani nepozorovali, že se mezi nimi začínají šířit hlasatelé podivného kultu. Byli to podivní lidé. Hlásali jakousi revoluci mas. Lidé je pokládali za neškodnou sektu podivných blouznivců. Bylo jich však čím dál tím víc. Začali se nazývat "bolševiky". Jména Marx, Engels a Lenin začala být známá celému světu. A náhle tu byli další. Objevil se Hitler v Německu a Stalin na východě. Čas letěl a seznam podivných jmen se prodlužoval. Ve střední Evropě se z oně podivné lůžně, zanechané Zemi mimosmšťany Rudého světa, vyklubal Gottwald, Zápotocký, Caudeku, Honecker a mnozí další. Intenzivně šířili svůj rudý kult, tak jak jim nakazovaly implantované zvrhlé geny. Jako podivný sliz se šířili a svými "toxiny" otravovali další. Kdo jimi byl zasažen, stával se sám mutantem rudého kultu. Odolávali jen ti lidé, kteří byli imunní díky převaze dobrých vlastností. Mutanti vyhledávali své oběti zvláště mezi lůžou, vyznačující se mimořádně nízkým "IQ". Tam nacházeli živnou půdu pro své mutagenní působení...

Díky zvláštní schopnosti "oblbovat lidi" pomocí vášnivých proslovů, která jim byla dána jejich tvůrci, získávali mutanti pro svůj rudý kult stále více obětí. Dobře plnili úkol, který jim byl naprogramován. Lidé však jakoby jejich nebezpečnost pro lidstvo vůbec neviděli. Viděli v mutantech jen trochu nenormální lidi. Protože měli podobu lidí! Nic je od člověka na první pohled nerozlišovalo. A lidé neměli ve své druhé signální soustavě žádný systém, který by je dokázal před nebezpečím varovat! Naopak měli v sobě dlouhodobě vypěstovaný syndrom naivní tolerance, který jim zabraňoval postavit se tvrdě proti zlu...

Mutanti, synové rudé náказы z

neznámého světa, dále ohrožovali lidstvo, aniž by to někdo postřehl. Lidé si neuvědomovali nebezpečí a nepostřehli, jak mutantů valem přibývá. Viděli je mezi sebou, aniž by je spatřili! Nevěděli co lidstvu hrozí a netušili ani, že mohou tomuto nebezpečí zabránit, dokáží-li mutanty identifikovat. A bylo to tak strašně jednoduché. Nebylo k tomu zapotřebí žádných složitých přístrojů, stačilo pozorně naslouchat projevům řečníků a trochu se nad nimi zamyslet. To však lidé netušili. Kdyby to udělali, brzy by dokázali mutanty odhalit. Poznali by je dle toho, že dokáží třeba celé hodiny mluvit k davům, aniž by pronesli cokoli konkrétního. Umí kritizovat kde koho a kde co, ale nikdy nepřijdou s něčím, co by lidstvu mohlo něco reálného a prospěšného přinést. Sami však vždy nějaký prospěch pro sebe najdou...

Lidstvo začalo být mutanty proležené, jako mršina zapadlá někde pod keřem červy. Mnozí mutanti se hrdě veřejně hlásili ke svému bolševismu, ale lidé se jim směli, jím se jich báli. Netušili, že mutantů je mnohem více, než je zřejmé. Pokládali je za početně omezenou sektu. Netušili, že mnohem více mutantů se dovedně skrývá pod různými demokratickými maskami a vyčkává, tak jako vyčkává jedovatý pavouk ve skrytu své sítě, na chvíli kdy přijde čas uštknout...

V západních Čechách se v té době začala závatrnou rychlostí rozšiřovat jedovatá okoličnatá rostlina, nazývaná "bolševik" (Heracleum). Lidé, kteří v těch oblastech žili, se hrozili nad její expanzí. Netušili, že mnohem nebezpečnější expanze bolševických mutantů je stále více zavádí ke zkáze. Bránili se proti bolševíkovi a zatím jim a jejich pozorností stále unikal mutagenně vytvořený bolševik...

Zachránil se lidstvo země před zkázou? Pochopí někdy, co mu hrozí? Odhalí pravou podstatu rudých mutantů, zanechaných na Zemi neznámými ničiteli z vesmíru? Dokáže se postavit a zbavit se oněch mutantů? Zachránil svoji zemi???

To není sci—fi! To je skutečnost. Její důsledky na nás dopadají na každém kroku. Nezdolnost a drzost bolševiků i jejich odchovanců nezná mezí. Jakoby opravdu byli podivnými mutanty, zanesenými k nám nějakou zlou vesmírnou silou. Neznají stud, lež je jim normálností, podvod a zločin přímo lahůdkou. Nezabavíme-li se jich rychle, zahyne celé lidstvo. Protože pro bolševiky neexistují žádné hranice. Jejich cílem je ovládnutí a zničení celého světa! Lidé vzpamatujte se! Řekněte bolševismu své "dost" a zbavte se všech nositelů této zvrhlé ideologie.